

Yeniden • • MİLLÎ

MÜCADELE

Moskof'un
sulhü aldatıcı,
sükutu kudurgan,
dostluğu hain, yardımı mihnetlidir.

KANMA, ALDANMA!..

Nusaybin'den Yükselen Gür Sadâ

Bundan 400 sene önce bu günkü Anadolunun tam sekiz misli büyüklüğüne sahip olan gerefli milletimize, her elli sene, bir Anadolu büyüklüğünde beldeler kaybettirildi.

Unutmayın ki; İmam-Hatip Okulu ne sadece bir imam yuvasıdır, ne de alelade bir eğitim yuvasıdır. İmam-Hatip Okulu ölüsünü yıkatacak adam bulamayan millete bağlı köylünün hasreti, evlâdını dinî terbiyeden geçirmek arzusuyla yanan babanın göz bebeği, halkın inancı ile alay eden bürokratin yerine, milletin iman ve ızdırabını paylaştan idareci kadroların yetişme zemini halinde vatan satında yayılan irfan ocağı ve kökü kurutulmuş din âlimlerinin yetişebilme imkânının bulunduğu ilim yuvalarıdır. Bütün eksikleriyle İmam-Hatip Okullarımız milletin ümit ve ihtiyacının kurduğu yuvalardır.

Hazırlanmakta olan bu tasarı ise İmam - Hatip Okullarını ümitsiz, istikbalsiz, (temetsiz) ve cazibesiz bir hale getirmek hedefini taşımaktadır. Bu sebepten bu tasarı sakattır ve zararlıdır. Bu tasarı İmam Ha-

tip öğrencisine yüksek tahsil kapılarını kapamaktadır. Bir taraftan din adamlarımızın cahil olduğu (!) ilân edilirken diğer taraftan müsbet bilgilerle mücehhez din adamı yetiştirilmesine mâni olunmak nedenidir?

Millet çocuğunu İmam - Hatip Okuluna din adamı yetiştirmeye göndermiyor, kaybolmuş imanı bulmak için nesiller, İmam - Hatip Okullarına gevkle heyecanla akıyor. Bu insan fitratının kanunudur. Bu aziz milletimizin ruh halidir - işte İmam - Hatip Okullarımızın ifa ettiği bu mânâdır ki din ve millet düşmanlarını kudurtuyor. İmam - Hatip menzeli bir savcı, bir polis şefi, bir mühendis görmek istemeyenler din adamının kökünü kurutarak dinî müesseseleri çamura bulayarak, dinî ve millî heyecanla coşan nesillerin tarihî akışlarını yanlış istikâmetlere sevk ederek bizzat dinî yıkma ya çalışıyorlar..

Mesele sadece İmam - Hatip Okullarını söndürmek değil, bizzat dinî yıkma, milletin iman hürriyetini yok etmekten ibarettir. Bu ise Beynelmile!

Yahudiliğin, ön karakolu Masonluğun ve tahrip vasıtası Komünizm ile içimizdeki uşakların arzusunudur.

«Bak bu gün milletler ve ülkeler üzerine kökünden sökmek ve yıkmak, bina etmek ve dikmek için seni koydum.» Tevrat - Yermaye kitabı I - Fasıl. 10. cümle.

«Gayemiz her şeyden evvel dinleri yok etmektir.» Fransız Büyük Locası Bülteni sahife 198. Sene 1922

«Komünizm hiç bir ilâh tanımaz.

Zaten Materyalizmin esası budur.» Lenin Eserler cilt 35 sahife 373 - 375.

Vesikaların ortaya koyduğu gerçek şudur ki; dine ve dinî müesseselere düşmanlık Yahudi, Mason ve Komünist uşaklarının alçakça ve namussuzca plânlarıdır.

Bu gün mübarek vatanımızda mezuniyet töreninde bu milletin evlâdına rahip ve rahibe kıyafetleri giydiren, aziz ve azizelerin günleri anılan, papaz ve rahibeler tarafından ders verilen Robert Kolof'ler vardır. Eski Bizans'ı ihya etmek isteyen, Rum milliyetçiliği tefkin edilen misyoner yuvaları vardır.

Milletin iktidarına hâkim olan ve millete hergün zulmeden mason locaları vardır. Kıbrıs'ı kana bulayan kanlı papaz Makarios'ları azılı İslâm ve Türk düşmanı Yakovas'ları ve hain Athenogoras'ı yetiştiren Heybeli adada Ruhban okulları vardır. Bu ajan yuvaları misyoner yuvaları mason locaları dururken milletin göz bebeği İmam - Hatip Okullarını kapatmak en azından ihânettir.

Milletin ideolojik yapısına bağlı ve onun ızdırabını duyan millet evlâtları olarak Güney - Doğunun en uca köşesinden sunu bütün dünyaya haykırıyoruz ki; iman yuvalar sönmeyecek, millî uyanış hiç bir şekilde durdurulmayacak, bütün komplolar geri tepecek, millet düşmanları iğrenç tuzakları ile birlikte yok olacaktır.

Milletin gayri millî sisteme ve kölelerine karşı protestosu gittikçe şuurlanacak ve millet mücadelesi zaferle bitecektir.

Zafer Alpaslan Gazî'nin Anadoluya diktiği bayrağın, Salâhaddin-i Eyyubi'nin Kudüs'e saptığı sancıdır.

Zafer Hakkın ve Hakka inanışlarıdır.

Nusaybinli
Millet Evlâtları

Almanya'daki işçilerimiz Sesleniyor

Yeniden Millî Mücadele Mecmuası Yaz İşleri Müdürlüğüne.

İstanbul

24/9/1970 perşembe günü sol ideolojiye mensup TÜRK DANIŞ, başta MESUT YILDIRIM olduğu halde solcuların propagandasını KÖLN radyosu vasıtasıyla yaptırmış ve sözde Berlin Üniversitesi camlası yanında yoldaşlarını açık grevne başlattırmıştır. Aynı yoldaşlardan Cumhuriyet Gazetesi muhabiri RIZA TAŞOL vasıtasıyla Cumhuriyet ve Akşam gazetelerine ulaştırılan haberler İlhan Selçuk'un ağzında sakız gibi çiğnenip durdu.

17 Temmuz 1970 tarihinde Türk tebağından ihraç edilen Hakkı Keskin, Stalin bıyıklı, Beatnik tipli beynelmîl serseri, 12 arkadaşı ve yoldaşlarıyla Berlin Konsoloslğunun önünde Kızıl Bayraklarla «Sosyalist Türkiye, Komünist Türkiye» tempolarıyla, pankartlarıyla polis kordonu altında gösteri yaptı. Bütün Türk vatandaşları bu iğrenç filmi nefretle karşıladılar. Yaptıkları şerefsiz hareketleriyle bu satılık adamların Türk vatandaşlığına lâyık olmadığını gördüler.

Bu adamlar Almanca neşrettikleri broşürlerinde Türkiye'deki bazı müslüman yazarlardan paragraflar aktarmakta ve göya Almanların Haç zihniyetlerini harekete geçirmek istediklerini, Almanya'daki müslümanları zan altında tutmak istediklerini, Fakat hakikatın balçıkla sıvanamayacağı gün gibi aşikârdır. Bütün hareketleri Alman makamla rinca belli olmuş olan bu şahısların yakında kırıl çamaşırlarının ortaya çıkarılacağı tahmin edilmektedir.

Biz burada bentliğimizi temsil eden kıymetli mecnmanıza

ekte gönderdiğimiz mektupla, ger tuzaklarına düşen ailemiz kurbanlarından sadece bir tanesinin halini anlattık. Evet.. Hakkı Keskin, müslüman bir ailenin çocuğu idi. Fakat ona suurlu ve sistemli millî bir benlik verilmediği için bu duruma düştü. Biz Allah'tan kendisine hidayet dileriz.

Halkın şuurlanması, materyalizme dayanan sol bir ideolojiyle olamayacağı artık bilinmelidir. Ancak bize has sistemin uygulanması ile gerçek hürriyet gelecektir. Bize has sistemin uygulayıcıları asırların örnek tatbikatçıları olmuştur.

TÜRK KÜLTÜR VE YARDIMLAŞMA DERNEĞİ İDARE HEYETİ ADINA BAŞKAN MEHMET DEMİRCİ

Not: Berlin Türk Kültür ve Yardımlaşma Derneğinin gönderme lütfunda bulundukları kıymetli mektuplarını okudunuz. Kendilerine teşekkürü bir borç biliriz. Yurt dışında birbir mihnetle çalışan işçi ve okuyan talebelerimizin derdlerim, işine düştükleri sıkıntı ve mücadeleleri, milletimizin buhrandan kurtuluş mücadelesinin devamını müjdelemektedir. Gelecek sayımızda Türk vatan - dağından çıkarılan komünist Hakkı Keskin'in ağabeyi nın, Keskin'e gönderdiği mektubu bulacaksınız. Mektubun fotokopisinin bize gönderilmesinde büyük emekleri geçen Türk Kültür ve Yardımlaşma Derneği İdare Heyetine, Berlin Türk Birliği İdare Heyetine ve Berlin Kur'an-ı Kerim Kursu İdare Heyetlerine muhterem okuyucularımız nezdinde teşekkür ederiz.

TÜRKİSCHER KULTUR UND SOLIDITÄTSVEREIN
E. V.
Türk Kültür ve Yardımlaşma Derneği

Berlin

Sağ Yumruklar Ordular Gibi

Milletin davasına hizmet ediyorlar hizmet. Sizler gibi meyhanelerde sarhoş değil Yanan alev

Milletin gönlünden başka yerde değil İman engini boğmasın sizi maddeciler kaçın Yakında hapishaneler bizi almayacak. O ruh ki dört duvar arası kalmayıp, Yedi kıtayı dolaşacak

Gülün zindandaki mücadeleler gülün İnancı sağ yumruklar ordular gibi Haykırdığımız millet mücadelesi Milyarlar kum gibi

Hürriyet devip millet davasını satanlara Birgün hesabını soracağız Servetimi Yahudiye peş keş çekenleri Bir gün kovacağız.

Destanlara destan katıp millî devlet kurulacak Sizlersiniz gece gündüz andımız Bu vatan haine mezar olacak Yürüyor kol-kola millet evlatlarını

ERTUĞRUL ŞAKAR
İktisadî Ticarî İlimler Akademisi
ESKİŞEHİR

YÜRÜYÜN

Yürüyün kardeşler, kalbimiz vatan için atıyor Bu topraklar altında binlerce şehit yatıyor Satılmış ajanlar hâlâ vatan satıyor, Yürüyün kardeşler haydi ileri

Alahm Moskof'tan bizim ileri Sancaklar hasretini çeker, yedi deniz üç kıt'anın Zerrelerini vermeyiz asla bu cennet vatanın Yine kahramanınız bizim vadi deniz üç kıt'anın Yürüyün kardeşler haydi ileri

Alahm kızılardan bizim ileri Vatan için ölmeye bizler and içtik Şehitlik kefenin şimdiden biletik Kızları ezmek için yollara düştük Yürüyün kardeşler haydi ileri

Alahm sivonistlerde n bizim ileri Sancaklar dalgaları göklerde ayyıldızlı Mücadele yürüyor yurdumda yıldırım hızlı Yürüyor milletim ardından anah kızlı Yürüyün analar bacılar haydi ileri Alahm moskoflardan bizim ileri

Terzi
Abdullah OFLAZ

Milletin iman, ahlâk, kültür
tarih ve menfaatine bağlı
haftalık siyasî
MİLLÎ DAVA MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 37

SAHİBİ

Ömer Ziya Belviranlı

MESUL MÜDÜR

A. Selim Arkoç

Devamlı Yazı Kadromuz
AYKUT EDİBALI
YILMAZ KARAĞLU
VECMEDDİN TURİNA
SABAHADDİN ERİŞ

IDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4
Cağaloğlu — İstanbul
Telefon: 27 73 10

DİZGİ

Şen-AI Matbaası

BASKI

Güneş Matbaacılık T.A.Ş.
Cağaloğlu — İst.

ABONE ŞARTLARI

Bir Senelik: 70 Lira
Altı Aylık : 35 Lira
Üç Aylık : 18 Lira

FIATI: 150 KURUŞ

BAŞYAZI

Moskof'un Dostluğuna DİKKAT ET!

Rus Komünist Partisi sekreteri Brejnev bir müddet önce, Azerbaycan'ın Rus sürüleri tarafından işgalinin ve kukla komünist hükümetinin kuruluşunun 50. yıldönümünde Türkiye'den de bahsetmiş bulunuyor. Brejnev «— Sovyetler Birliği doğu halklarıyla özellikle komşu ülkelerle dostluk ilişkileri kurmaya çok önem veren Lenin'in ilkelerini gerçekleştirmektedir... Türk ve İranlı komşularımızla kültürel ve dış ilişkilerimizin gelişmesine ve dış ticaret hacminin artmasına büyük önem veriyoruz. Bu fırsattan faydalanaarak bütün açıklığı ile bildirmek isterim ki, Sovyet yönetimi, gerek güneyde ve gerekse batıda tüm komşularıyla olan sınırlarının, barış, dostluk ve verimli iş birliği sınırları olması ve bu şekilde kalması için kendisine düşen her şeyi yapacaktır.» demiş. Ayrıca Türk - Rus münasebetlerinin geçmişte bazı nahoş hâdiselere sarsıldığına da ilâve etmiştir. Acaba bu sözlerdeki gerçek payı nedir? Samimiyetten nasibi ne kadardır? Brejnev Rusya'nın Türk dostluğuna olan ihtiyacı sebebiyle acaba nedamet hisleri içinde. Türkiye'nin dostluğunu mu istiyor? Bugünün Türkiye'sinde böyle bir sual sadece Moskof ajanı bir avuç komünistin veya ahmağın evet diyebileceği bir sorudur.

Kesin olarak belirtelim ki, ebedi dostluklar olmadığı gibi, ebedi düşmanlıklarda yoktur. Ancak her dostluğun, her anlaşmanın ve her münasebetin kendine mahsus şartları ve sebepleri vardır. Şartları devam ettikçe, dostluklar devam edebilir. Türkiye'nin bütün dünya devletleri ile münasebetler kurması arzulanır. Ancak bu münasebetlerin düğümleneceği dostluk ilimlerinin millî menfaatlerimizle uygun olması en katî şarttır. Ve şunu da belirtmeliyiz ki, politikalar uzlaşır, fakat milletlerin idealleri uzlaşmaz, anlaşmaz. Türkiye ile Rusya veya Amerika arasında yapılacak anlaşma sadece hükümet politikalarını uzlaştırır. Ancak ne yazık ki, Türkiye dostluk kurduğu her devletin 2 asırdan beri her sahada basit bir taklitçisi olmuş, şahsiyetini yitirmiştir. III. Selimden itibaren yabancı dostluğu; yabancı eğitim, kültür, ahlâk ve yaşayışına kölelik şekline girmiş. Anlaşmalar, dostluklar bize kör bir kölelik hayatı getirmiştir. Fakat hemen ilâve edelim ki, anlaşmasız, ittifaksız bir millet olalım demiyoruz. Anlaşma yapılacak kudretleri tanıyalım ve millî menfaatlerimizin icabettirdiği şekilde davranalım diyoruz. İşte bu mecburiyet Brejnev'in konuşmasını mânâlandırmayı gerektiriyor.

Tarih gösteriyor ki, milletlerin dış politikaları belli objektif ve sübjektif şartlar tarafından tayin edilir. Objektif şartlar şunlardır. Ülkenin jeopolitik, jeostratejik ve ekonomik durumu. Sübjektif şartlar ise ülke halkının idealleridir. Bu şartlara nazaran Rusya, hangi rejimle idare edilirse edilsin, Anadolu topraklarında yaşayan bir millet için daima ilk düşmandır. Zira bugünkü haliyle 10 milyon kilometre kareyi geçen Rus imparatorluğu ülkesi, BİR KARA ÜLKESİDİR. İngiltere, Japonya, Amerika v.s. gibi sıcak denizlere açılmayan bir ülkedir. Muazzam hinterlandının dünya ile irtibatını, ancak sıcak denizlere açılmakla tesis edebilir. Başka bir yol müm-

kün değildir. Rusya için sıcak denizlere iniş için en kestirme yol, İstanbul ve Çanakkale Boğazlarını zaptetmektir. Türkiye'nin boğazları, Rusya için Basra Körfezi, Kuzeydeniz ve Pasifikte bir pencere açmaktan daha elverişlidir. İşte bu gaye, Rusya'nın başına geçen her kişiyi, daima Türkiye'nin bir numaralı düşmanı yapmıştır. Korkunç İvan, Deli Petro, Lenin, Stalin ve Brejnev aynı objektif kanunun tesiri altında bulunmaktadır.

Ayrıca bugün Rusya'ya hükmeden kızıl çetenin başı, korkunç İvandan ve Deli Petro'dan daha mutaassıp ve kudretlidir. Gönülden bağlı olduğu Marxizm-Leninizmi bütün cihana yaymak için ve Kızıl dünyayı Moskova'ya bağlamak için çalışıyor. Bu adam sözünü ettiği Lenin ilkelerine bağlı ve komünistlerin anladığı şekilde barış taraftarı ve dostluk sevdalısidir. Ama komünistlerin anladığı dostluk ve barışın taraftarı!

Acaba Lenin'in doğu halklarıyla barış içinde yaşama politikası ne manaya geliyordu? Bu ifade, «Lenin'in batılı devletlerin Asya'daki hutsuz insan gücü deposunu ve tabii kaynaklarını» komünist hakimiyetine almak hedefini açıklamaktadır. İşte Brejnev'in sözünü ettiği, Lenin'in doğu halkları hakkındaki ilkesi budur.

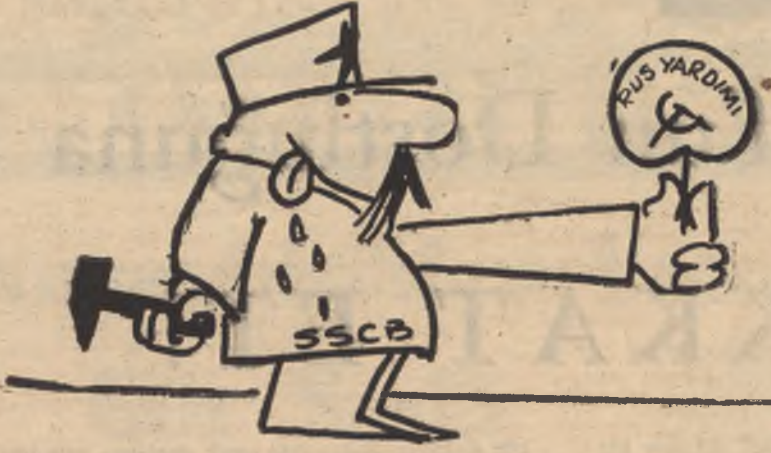
Brejnev'in konuşmasında, Türkiye ile gelişen münasebetlerden ve Türkiye'nin toprak bütünlüğüne olan saygısını belirttiğini görüyoruz. Ancak bu sözü sadece iğrenç bir yalan değil, aynı zamanda Türkiye'yi şaşırtmak ve tuzağa düşürmek için söylenmiş ustalık bir yalandır.

Zira komünist partisi Türkiye'nin ne ülke bütünlüğüne, ne hükümlarına saygılı değildir. Brejnev'in dostluk lâfı, bir halk masalında, karganın ağzındaki peyniri yere düşürmek için, hain tilkinin söylediği tatlı sözlerden farksızdır.

Rusya 1917 de Türkiye üzerindeki Çarlık emellerini telin ediyor, İstanbul'un dünya müslümanlarının gözbebeği olarak kalacağını açıklıyordu. Ancak İstiklâl Harbimizi komünist ihtilâl haline getirmek gayesinden bir an olsun uzaklaşmadı. Daha sonra Stalin önce Almanlarla 1889 da anlaşmayı umarak, İstanbul ve Çanakkale Boğazında üs kurmayı teklif ediyordu. Aynı teklifleri harbin bitiminden sonra da tekrarladı. Moskova 1969 da İse Orta Doğu'nun Rus nüfuz bölgesi içinde bulunduğunu ilân etti. Bir ilk okul talebesi bile bilir ki, Türkiye Ortadoğu için de bulunmaktadır. Bütün bu ihanetlerden sonra Brejnev barış taarruzuna geçiyor. Bununla istikbalde dış politikada Türkiye'yi tarafsızlaştırmak ve dahilde komünist tahrikatına daha büyük bir güçle devam etme imkânı bulmayı ümit ediyor.

Gelişmesi mümkün ve muhtemel Rus barış taarruzu karşısında milletimizin, bu taarruzun asıl hedefini bir an bile aklından çıkarmaması gerekmektedir.

Yeniden Millî Mücadele

Türk Ordusu'nun Nükleer güce kavuşması önleniyor

Birleşik Amerika Senato Dışişleri Komitesi Başkanı Senatör William Fulbright'in «Türkiye'de nükleer silahların bulunduğuna» dair senato konuşması ve Viyana'daki (Salt) nükleer silahların yayılmasının önlenmesi görüşmelerinde Rusya'nın iddiaları, son günlerde silahsızlanmayı aktif hale getirmiştir. Aşağıda okuyacağınız yazı bu mevzu ile ilgilidir.

SILAHSIZLANMA GERÇEKLEŞTİRİLEBİLİR Mİ?

II. Dünya harbinden bu yana çeyrek asır geçti. Arkada bıraktığımız 25 yıl zarfında, hemen hemen her uluslararası toplantıda silahsızlanmanın gerekliliği ve faydaları anlatıldı. Cenevre'de silahsızlanma konferansları yapıldı. Amerika ve Rusya nükleer silahların yasaklanması amacını güden çeşitli toplantılarda karşılıklı görüşmeler yaptılar. Bazen antat kaldılar. Fakat hiç bir zaman silahsızlanma olmadı, olamazdı ve olamayacaktır. Zira 20. asır silahı olana söz hakkı tanıyor. Güçlü bir devlet haline

getiriyor. En saf bir Amerikalı veya bir Rus dahi, silahsızlanmanın aleyhindedir ve silah ister. Ne var ki Türkiye'de komünizmin çirkef bataklığına saplanmış bazı kafalar vardır ki, bunlar «Türkiye'de nükleer silah vardır» tarzında haberler üzerine endişelerini, kurulmuş oldukları pespaye sü-tunlarından günlerce yazar, dururlar.

Memleketimizde nükleer silahların bulunuşu, endişeyi mucib bir sebep olamaz. Zira Jeopolitiği icabı her an patlak verebilecek muhtemel sıcak harblerin göbeğinde bulunmaktayız. Dünya hakimiyetine gidişin anahtarı olan Türkiye, yani başında asırlardır düşmanı Rusya'nın vukubulacak taaruzlarına karşı ancak nükleer silahla mukavemet edebilir. Halbuki bugün bahsettiğimiz imkanlardan muhrumuz. Roketlerimiz 40-50 Km. gibi kısa menzillidir. Atom başlıklı Jüpiter - 23 füzeleri Küba buhranı sırasında sökülüp götürülmüştür. Yalnız başına seyredirken gayet iri gözüken muhriblerimiz uçak ge-

milerinin yanında sandalları sadır-maktadır. SAM roketlerine M-1 piyade tüfeği ile karşı koymanın izahı ya-pılamaz. Bütün bu iptidai ve kısa menzilli silahların dahi Türkiyemize hor görülmesi hainlikle müsavirdir. Nükleer silahların bizi her an harbe sokabileceği faraziyesi ise, son derece gülünçtür. Zira istikbaldeki bir dünya harbinin kıvılcımlarında ken-dimizi kurtarmamız mümkün olamayacaktır.

SENATÖR FULBRIGHT'İ DÜRTÜKLÜ ENLER

Türk donanması askeri otoritelerce demode bulunurken, hava kuvvetleri an yeterli olmadığı açıkta iken, kara kuvvetlerimizin iptidai hareket imkanları bilinirken, Amerikan Senato üyelerinden William Fulbright'in «Türkiye'de nükleer silah vardır» tarzında yükselen cırtlak sesi, tek kelimeyle abestir. Türkiyede nükleer silahların bulunması olağanüstü bir hal değildir ki... Hatta imkan bulursanız azami hadde çıkarılmalıdır. ve milli

harb sanayiinin kurulmasıyla en kısa zamanda çıkarılacaktır. Üsler mutlak Türk kontrolüne alınacaktır.

Ne gariptir ki, yetkililerimiz hemen nükleer silahların kısa menzilli olduklarına, stratejik amaçlarla kullanılmadıklarına bütün dikkatleri çekmek istemişlerdir. Neden korkuluyor? Bir memleket her an silahlı bir tecavüzün basamağında bulunsun da, elindeki silahları stratejiktir diye kullanmasın. Hele Türkiye gibi bir ülkede... Bundan gülünç birşey olmaz. Bizde nükleer silahın bulunması ancak düşmanı korkutur. Yoksa başka kimseyi değil. Hiç şüphesiz Senatör Fulbright bu sözleri, durup dururken sarfetmemiştir. Senatörü konuşturan Amerikan parlamentosuna büyük nüfuzunu kabul ettiren Yahudi baskısıdır. (Resmi istatistiklere göre, New - York'ta her 4 kişiden biri Yahudidir. New - York'un nüfusu ise 8.5 milyondur.)

AMERİKA VE RUSYA'NIN NÜKLEER GÜÇLERİNİN MUKAYESESİ

Nükleer silah imalinde ABD ve Rusya arasındaki rekabetin hızı kesilmemiştir. Buna son zamanlarda kı-sa aralıklarla atom denemeleri yapan Kızıl Çin'de katılmış bulunuyor. İngiltere, Fransa ve Almanya aynı kategoride bulunmamalarına rağmen, habire silahlanıyorlar. Şimdiye kadar yapılan istatistik araştırmalar nükleer alanda Amerika'nın Rusya'ya üstün olduğunu göstermektedir. Ancak harbi kazanan amillerin başında iman gelir.

1967 de verilen istatistikler, Rus Hava Kuvvetlerinin modernliği hakkında enteresan bilgiler vermektedir. Bu bilgilere nazaran Sovyet Hava Kuvvetlerinin elinde:

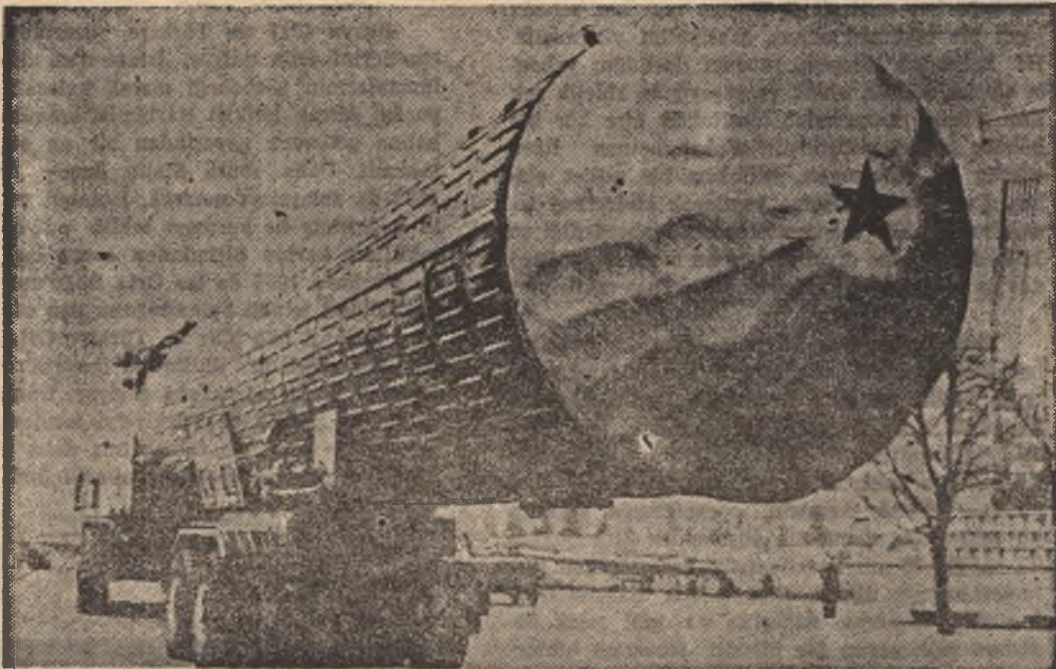
a — Dikine havalanabilen ve yine dikine iniş yapabilen avcı - bombardıman uçakları mevcuttur.

b — Kıyıların savunulmasında ve denizaltılarının avlanmasında kullanılan, hem karaya hem de suya iniş yapabilen bombardıman uçakları vardır.

c — Değişik kanatlı iki avcı - bombardıman tipi uçak bulunmaktadır.

d — Havalanışta ek yakıt alabilen ve inişte paraşütle frenleme sistemi haliz avcı - bombardıman uçakları vardır. Bu uçak tipi, 150 metreden daha az mesafede havalanabilmekte ve 200 metre den daha alçak irtifalarda dahi inişe geçebilmektedir.

Öte yandan Rusların elinde bulunan kıtalararası füze sayısı gün geçtikçe artmaktadır. 1966 da sadece 270 tane olan bu füzelerin adedi, 1967 de 400'e ve 1968 de de 800'e ulaşmıştır. Bugün ise 2000 i aştığı tahmin edilmektedir. Birleşik Amerikanın 1968 de 1054 olan kıtalararası füze sayısının 3000'i ve atomla çalışan 64 tane denizaltısının taşıdığı PO

— Sovyet Rusya'nın elinde kıtalararası ve büyük tahrip gücüne sahip füzelerden biri görünüyor. Türkiye'deki füzeler bunlarla mukayese edilemeyecek kadar kısa menzillidir.

LARIS füzelerinin sayısının 656 ya aştığı bilinmektedir

ABD ve Sovyet nükleer silahlarının incelenmesinde donanmaya bir göz atılacak olursa; personel sayısının birbirine yakın değer aldığı görülmektedir. Meselâ; 1967 yılında Sovyet deniz Kuvvetlerinin toplam personeli 510 bin subay ve er, aynı tarihlerde ABD donanmasının toplam personelinin 677 bin 896 olduğu görülmektedir ki, birbirlerine oldukça yakışık değerler göstermektedir. Bu personelin Rusya'da 180 bini faalen gemilerde görevlidir ve her an muhtemel bir harekete hazır vaziyette beklemektedir. Bu sayı ABD de 190 bin dir. Görülüyor ki arada büyük bir dengesizlik mevcut değildir.

DÜNYA SİLAH BORSASINA

HAKİM GÜÇLER

Gerek Vietnam harbi ve gerekse yakın zamanlarda cereyan eden Orta-Doğu harpleri silah sanayiine hakim güçleri gün ışığına çıkartmaktadır. Bu iki harbin karakterine dikkat edilirse; savaşın uzayıp gittiği görülmektedir. Bundan şu netice çıkar: İki tarafa da silah satan güç, çok güçlüdür. Harplerin sona ermesi, çok kârlı bir meslek olan silah satışını feice uğratacaktır. Bu elbette ki arzulanan bir haldir. Dünya silah sanayinin % 80 hakimiyette Yahudilerin elinde bulunmuş, dünya silah borsasına ve harplere kimin yön verdiğini sarahatle ortaya koymaktadır. İşte Bernard Baruh ve İşte Rockefeller...

TÜRKİYE'NİN SAVUNMASINDA

NÜKLEER SİLAHLARIN

GEREKLİLİĞİ

Türkiye'nin ve dünyanın en mühim stratejik bölgeleri arasında boğazlar ayrı bir yer işgal eder. Boğazların kıfayetli nükleer silah sistemleri ile müdafaası, koskoca Sovyet donanmasını Karadeniz'e hapsedecek veya hiç olmasa uzun süre oyalayabilecek tir. Keza, Ege Denizi canibinden gelecek muhtemel bir düşman donanmasının aynı kapasitede silahlarla teçhiz edilmiş Çanakkale'yi geçmesi hemen hemen imkânsızdır. Eşefle kaydetmek gerekir ki, bu nükleer silah sistemi bizde mevcut değildir. çok küçük çaptaki nükleer silahlarımızın kullanılışı; dahi pazarlık konusu olmaktadır.

Türkiye'ye bir III. Dünya harbinden en büyük darbenin Kafkas tarikin den geleceği açıktır. Bu bölge, Rus Hava Kuvvetlerinin sadece Türkiye'ye karşı kullanılabileceği 48 hava üssü ile mücehhezdir. Yine Türkiye'ye karşı anında harekete geçebilecek 19 Sovyet tümeni de Kafkas hudutların da mevzilenmiştir. Hatta ve hatta Doğu Avrupadaki 31 adet Sovyet tümenide Türkiye'ye karşı yapılacak harekâta kolaylıkla yer alabilecek tir.

Bütün bu istatistik neticelerinden sonra, Türkiye'deki nükleer silahların stratejik amaçlarla kullanılması aptallıkla müvazidir. Rusya'nın Türkiye'deki nükleer silahları stratejik amaçlarla kabul etmesi, üzerinde duruluracak basitliktedir. Çünkü açıkça bilinmektedir ki, F-100 ve F-104 süpersonik av-bombardıman uçakları tarafından taşınan nükleer bombaların sayısı, Türkiye'de azdır. Buna rağmen Rusya'nın bu id-

— ABD. Hava Kuvvetlerinin elinde bulunan F-40 Phantom uçaklarıyla hedefe yöneltilen Maverick tipi uzun menzilli roketler.

diaları yetkililerimizi hayli korkutmuş olacak ki, hemen açıklamalarda bulunmuşlar, silahların stratejik amaçlarla kullanılmayacağına dair adetâ teminat vermişlerdir. Oysaki bir milletin taarruza uğraması, her türlü silahın azami amaçlarla kullanılması icap ettirir. Hiç bir teville ilzum göstermez.

TÜRKİYE'NİN NÜKLEER

SİLAHLARI KİFAYETSİZDİR

Sovyetlerin elinde bulunan kruvazörlerin 15 tanesi, 15450 tondur. İkmal yapıldıkta bu değer 19200 tona çıkmaktadır. 215 metre uzunlukta olan bu kruvazörlerin herbiri, 12 tane 150 mm. lık, 122 tane 100 mm. lık top, 3'er topluk bataryalarla atış yapan 32 adet 37 mm. lık otomatik atış yapan makinalı tüfekler, 250 adet mayın, 10 tane 21 inch'lik su bombası ve muhtelif sayıda SAM roketleri taşımaktadır. Sür'atleri 20-34,5 mil arasında değişen bu kruvazörler hiç bir limana uğramadan, ikmal yapmadan 10 bin kilometre yol alabilmektedir. Bu azman cüsseli kruvazörlerle Türkiye'nin birer sandalı andıran küçük küçük muhriblerinin mukayesesi gülünçtür.

Sovyet donanmasının ve Hava Kuvvetlerinin % 90'ı modern silahlarla mücehhezdir. Rusya'nın 1967'de atomla çalışan denizaltı sayısı 30, ABD'nin 64, Diesel motorlu çalışan 468 adet denizaltısına mukabil, bizim 10 adet mıldını doldurmuş denizaltımız vardır. Görülüyor ki, nükleer silahlarımız kıfayetsizdir. Türkiye'nin savunması sağlanmamıştır.

Jeopolitiğin ve inançlarının bize asırlık düşman yaptığı Rusya ile, silah yardımı ayni pazarlığına bağlayan ABD'nin siyonizm damgalı politikasının bize dost olmadığı ve olamayacağı unutulmamalıdır. Türkiye'ye belirli zamanlarda verilmiş, mahdut silahlar sadaka hüviyetini arz etmektedir. Homurdanarak ve yüksek faizle verilmiştir. Silah verilmiştir ama, tezgâh verilmemiştir. Bu acı neticeyi perçinleyen anlaşmalar sökülüp atılmadıkça, üstlerde mutlak Türk hâkimiyeti kabul edilmedikçe her hareket kısır kalmaya mecburdur. Türkiye'nin mazisine yakışır sahaya geçiş, millî bir programla işbaşına gelmiş bir iktidar tarafından gerçekleştirilebilir. Bu elzemdir. Ve bütün millî güçler tarafından, ordu tarafından mason kozmopolitizmine rağmen desteklenmelidir ve gerçekleştirilmelidir.

Kongre Arefesinde TİP'in durumu

29 Ekim 1970 de TİP'in IV. Genel Kongresi toplanacak. Genel Kongreye hazırlık olarak şu günlerde il kongreleri yapılmaktadır. Ancak il kongrelerinin ve bundan önceki genel kongrenin çalkantılı geçmesine bakılırsa, fırtınalar IV. kongrede de durulmayacak. TİP'in IV. kongresine nasıl bir hava içinde girileceğini kestirebilmek için, komünistlerin halen devam etmekte olan boğuşmalarına gözatmak yeter.

Demirperde gerisinde komünistler arasındaki kavgalar sürüp giderken, Türkiye'de de enteresan hadiseler cereyan ediyor. Yerli Komünistler de efendilerine uyarak birbirleriyle kıyasıya bir müca deleğe girdiler. Kavgalar, suçlamalar, ithamlar komünist liderlerin şahsî kaprisleriyle birlikte sürüp gidiyor. Bilindiği gibi 14 Eylül günü Ankara'da yapılan TİP il kongresini kendilerine Milli Demokratik Devrimci adı verilen bir grup komünist basmıştı.

Daha sonra aynı grup TİP Genel Merkezini, Emek dergisini ve Sosyalist Gençlik Örgütünü de tahrip ederek. Genel Başkan Yıldız, Atilla Aşut, Savaş Al ve Sadun Aren'i kıyasıya dövmüşlerdi.

Bu hadiseden sonra TİP yöneticileri ve MDD'ciler birbirlerini sert bir dille yererken, bu hadiselerin son bulmayacağını itiraf ediyorlardı. O günden bu güne cereyan eden hadiselerle bakılırsa bu itiraflar yerindedir. Nitekim ihtilâfların azalması bir tarafa, ithamlar, suçlamalar ve küfürler had safhaya varmıştır. Besleme başının örneği Emek, Ekim sayısında MDD'cilerden bakın nasıl bahsediyor: «Şimdiye kadar yapılan kongrelerde TİP'i içinden kundaklamakla görevli Burjuvazinin ajanı MDD'ciler. parti üyelerinden gereken dersi almışlardır.» Fakat hakikat tam tersi. Zira MDD'ci lerin TİP yöneticilerini kıyasıya dövmelerine bakılırsa asıl dersi alanlar kendileri olsa gerek. Emek, baskıncıları «hırsızlık» ve «Burjuva veletliği» ile suçlayadursun; MDD'cilerin eski dostu Proleter Devrimci Aydınlik dergisi «Aren-Boran kliği sosyalizmin düşmanıdır» şeklinde manşet atıyordu.

Aslına bakılırsa, TİP'te birbiriyle anlaşabilen iki kişi yoktur. Herkesin kendi kafasına göre bir düşüncesi ve metodu mevcuttur. Bu ise sol ideolojilerin temelinde yatan ihtilâfları ifade eder. Sol ideolojiler vehmin ve zannın üzerinde kuruldukları için, tezatlar ve çelişkiler hiçbir vakit bitmez. Aksine hergün artar. Bu gerçeği müseccel komünist Hikmet Kıvılcımlı da anlamış olsa gerek. Bakın bir eserinde ne diyor: «Çoğu yapma soyut kavram kavgası ortaktır. Kıyıp geçiriyor. İşçiyi, köylüyü, aydını, geneli; bilimsel eleştirici ve yoldaş topluluğu ile iknâ yolu dururken dayak atarak kazanmak metodu ciddi ciddi uygulanıyor. Şaşkınlık ve panik derinleşiyor.»

Mihri Belli - Hikmet Kıvılcımlı kliğine bakılırsa derinleşiyor sosyalizme ihanet etmektedirler. Çünkü, gerçekten komünist bir düzenin kurulabilmesi ancak «Tam bağımsız ve gerçekten Demokratik» bir Türkiye'den sonra gerçekleşecektir. Mevcut sistemi komünizme dönüştürecek bir ara devlet kurulmadan sosyalizmden bahs etmek komünizme ihanettir. Fakat oportünistler Emek dergisinde Demokratik Devrimcilerle şöyle cevap veriyorlar: «Bundan böyle kim ki MDD'ci ihanet şebekesinin varandığı sosyalizme düşmandır.»

Aynı derginin: «Olaylar MDD'ci ihanet şebekesinin sadece son bir marifetidir... Şımarık; faşist komando taslaklarının bir derse muhtaç oldukları anlaşılmaktadır. O dersi de partili işçi ve emekçiler yakın bir zamanda vereceklerdir.» demesine bakılırsa artık MDD'ciler TİP'te yer yok. Aydınlik dergisinin Nisan 1969 6 sayısında «Millî Demokratik Devrim için CHP TİP'ten daha etkilidir» diyen MDD'cilerin siyasi durumları önümüzdeki TİP Genel kongre sinde vuzuha kavuşacağı benziyor.

Soldaki kaynaşma TİP içinde bitmiyor. Diğer yandan Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu ve Sosyalist fikir örgütü gibi mekeli komünist hücreleri de aynı anarşizmin içinde bulunuyorlar. Gayri Millî basın olayları ne kadar sırasıyla etmeye çalışırsa çalışsın TİP'teki çalkantı T.D.G.F. ve S.F.Ö'nü de sarmış durumda. Dev - Genç'teki Arent oportünizmine bağlı eski F.K.F.'liler ve MDD'ciler ve proleter Devrimciler arasında da kıyasıya kavgalar su yüzüne çıkmıştır. Şu anda Dev-Genç denen maskeli komünist hücre, menfaatin, ihtirasın, şahsî kaprisin ve liderlik duygusunun kaydattığı bir kazana benziyor. T.D.G.F.'nin İstanbul Bölge Yürütme Teskilâtı bu şekilde çalkalanırken, Ankara'daki komünistler arasındaki kavgalar tekrar başladı. Dev-Genç'e mensup militanlarla, Sosyalist Fikir Örgütüne mensup militanlar tekrar boğuşmalar ve olayda üç kişi yaralandı.

Yukarıda temas etmiştik. Tekrar temas edelim. Çelişki ve anarşi sol ideolojilerin bünyesinde mevcut seydir. Bu esas sol ideolojilerin değişmez özelliğidir. Sol ideolojiler, bilhassa esya ve insan gerçeğine ters düşen komünizm, bünyesindeki bu tezatdan çıkacak tr. 1917 Bolşevik ihtilâlinde bu yana Rusya'daki komünistlerin birbirleriyle kıyasıya kavgaları bu çöküşün ifadesidir.

İşte 29 Ekim 1970 de yapılacak olan TİP Genel Kongresinin arefesinde solun durumu budur. TİP, parti ve gençlik kolları olarak kaynayan bir kazan. Komünizmin çöküşüne kadar sürecek olan fessadın kaydattığı bir kazan. Durum bu merkezdeyken önümüzde ki kongrenin sakin geçmesi herhalde beklenemez.

Doğu'da Hayvancılığa İndirilen Darbe

10 Eylül 1970 tarihli gazetelere intikal eden bir haber, Doğu illerinde Sığır Vebasının salgın hale geldiğini ve bu yüzden binlerce hayvanın öldüğünü bildiriyordu.

Bundan önce Güney - Doğu Anadolu bölgesinde baş gösteren sığır vebası, binlerce hayvanın ölümüne ve bir kısım ailenin hayvanlarını alarak batıya göç etmelerine sebep olmuş, daha sonra Doğu Anadolu ve Kars'ı da kuşatmaya başlamıştır. Güney-doğu illerindeki kuraklık, hayvanların su ihtiyacının bile karşılanamaması salgın hastalığı iyice kamçulamıştır. Kars'ta da yağmurlar yağmamış otlaklar bozkıra dönmüştür. Böylece her yıl olduğu gibi bu yıl da halkın gelim kaynakları iyice kurumaya yüz tutmuştur.

KARS VETERİNER MÜDÜRÜ TARTAKLANIYOR:

Sığır vebası kasaba ve köyleri sardıktan sonra inceleme yapmağa gittiğini söyleyen Veteriner Müdürlü halkın kendisine hücum ettiğini, tartaklandığını iddia ederek Başkent'e ilaç getirmek için gittiğini belirtmiştir. Ayrıca ilaç yetersizliği ve ilgililerin alakasızlığından yakınan Kars Veteriner Müdürlü hastalık yüzünden 10.000 hayvanın öldüğünü sözlerine ilâve etmiştir.

Yukarıda müdürün ağzından gayri ihtiyari çıkan sözler Türkiye'de, milletimizin ve servetimizin nasıl sahipsiz olduğunu ve kasden hayvancılığın ihmal edildiğini göstermektedir.

Her yıl Doğu Anadolu'da binlerce büyük ve küçük baş hayvan ŞAP, VEBA, ŞARBON, VEREM, YANIKARA v.s. gibi hastalıklardan ölsün, Tarım Bakanlığının hiçbir tedbiri bulunmasını Madem ki bu hastalıklar salgındır, önceden ne gibi tedbir düşünülüldü? Neden yeteri kadar ilaç Veteriner Müdürlüğü'ne verilmiyor? Niçin hastalık önceden kontrol ekipleri vasıtasıyla tesbit edilmiyor? Acaba hayvancılıkla geçinen Doğu illerinin kasaba ve köylerinde bu işlerle ilgilenen kaç baytar ve memur vardır? Bunlar ihmalin ve köylümüzü kaderiyle başbaşa bırakmanın ifadesi değil midir?

Bu soruların cevabı Türkiye'de hükümetin, millî bir tarım politikasının yokluğuna delalet eder.

Bu hastalıkların önüne geçilmeyiş; zenginliğimizin ve hayvancılığımızın masonik plânlarla nasıl imha edildiğini, çarcur edildiğini gösterir. **HAYVAN İHRACI DURDURULDU..**

Türkiye bir tarım memleketidir. Millî gelirimizin ve ihracatımızın büyük bir kısmını tarım ürünleri teşkil ediyor. Fakat her yıl hayvan, fındık, zeytinyağı, haşhaş, pamuk, tütün v.s. ihracatımız engelleniyor. Piyasayı dolandıran, skandal yapan yahudi, rum ve ermeni tüccarlar ya Şellefyan gibi yurt dışına kaçıyor, veya ihanetlerinin cezasını görmedikleri için vurgunlarına devam ediyorlar.

Zeytinyağına motor yağı, pamuğa su, kuru üzüm keçi pislîği, incire demir tozu katılıyor. Yetiştiricinin fındığına değer verilmiyor. Haşhaş ekimi Amerika'nın yahudi maliye bakanının baskısıyla durdurulmak isteniyor. Hayvancılık öldürülmek isteniyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi son zam tasarısıyla milletin malına % 4 gayri millî unsurların kontrolündeki mallara ise % 60 zam yapılıyor.

1969 yılında yine Doğu illerinde kuraklık olmuştu. Sulamadan, gübrelemeden ve her türlü ziraat âletlerinden mahrum köylüler hayvanlarının yiyecek yemini temin edemedikleri için satmaya mecbur kalmışlardı. Halkın hayvanlarının yem ihtiyacını karşılayacaklarını beyan eden hükû-

met yetkilileri bunu yapamadıkları gibi, Arap memleketlerine canlı hayvan satışı için kontratı imzalamaya da yanaşmadılar.

Köylüler bir müddet boşuna bekledikten sonra hayvanlarını çok ucuz bir fiatla sattılar. Bunu fırsat bilen tefeciler de milletin malını ts tedikleri gibi öldüre öldüre aldılar. Halk bin türlü emekle yetiştirdiği hayvanını üç - beş kuruşa satmak istemiyordu, ama ne yapabiliirdi? Ö- nünde koskocaman bir kış vardı. Kış mevsimi en hafif olduğu zamanlar bile her taraf 5-6 ay karlarla kaplı kalırdı. Atlar hiç para etmiyordu. Sığırını besleyecek yemden mahrum köylümüz atları ne yapabiliirdi? Etini yiyemez ki, kış ortasında kışınca hemen kessin' O halde bir yol ka-ı- yordu yetiştirici için; hayvanını ya kurşuna dize- rek öldürmek, veya kırlarda vahşi hayvanlara terketmek. Nitekim öyle oldu. Binlerce at ölümle başbaşa bırakıldı. Millî servet çürütüldü. Böylece köylümüz sefaletin kucağına atıldı.

Kars'ta sığır etinin kilosu 3-4 liraya gelirken büyük şehirlerimizde etin kilosu 17 lirayı bul- maktadır.

Bütün yatılı devlet okullarında millet evlâd- larına çürümüş, 15-20 yıllık etler yediriliyor. Bir tarafta köylümüz hayvanına alıcı bulamaz, onu 3-5 liraya satmak mecburiyetinde kalırken diğer tarafta en büyük gıda maddesi et bulunmuyor.

Bir tarafta meyve, sebze, balık, et çürümeye terk edilirken onu değerlendirecek, bütün bir milletin bu gibi imkânlardan aynı şekilde istifade etmesini temin edecek et, balık, konserve, meşru bat sanayii kurulmasına fırsat verilmiyor.

Hayvancılıkla geçinen illerimizde büyük ve küçük baş hayvan ürünlerini (boynuz, yün, süt, deri) değerlendirecek hangi fabrika ve tesis kurulmuştur? Bu ürünleri işleyen fabrikalar İstanbul'da azınlıkların kontrolü altındadır. Bugün İstanbul'da Kazlıçeşme semtindeki Deri Fabrikalarının büyük bir kısmı yahudilerin elindedir. Ama bu tesisler hayvancılık merkezlerinde kurulacak olursa ham maddesi ve imalatı ucuza mal olacak, köylümüze iş sahası açılacak, hayvanını ve ürünlerini değerlendirebilecektir. Amerikan süt tozu, yağı ve bulguruyla okullarımızda genç nesilleri beslemeye kalkmak yerine hayvancılığı islah etmek, ürünlerini değerlendirmek suretiyle tabii gıda temin etmek yolu daha sağlam, gerçekçi ve kalkınmayı sağlayan bir yol değil midir?

Kars'ta büyük paralarla kurulmuş olan bir tek süt tozu fabrikası vardır. O da 1969 yılında çalışmaz hale geldi. Çünkü süt ihtiyacını karşılayacak kadar çevrede hayvan bile kalmadı.

Hayvancılık islah edilmediği gibi, değeriendi-

rilip teşvik edilmediği için gün geçtikçe zayıfla- maktadır. Ham maddelerin azalması ise fabrikayı çalışmaz hale getirmiştir. Halbuki bu tesis kurul- madan, onun işleyeceği ham maddenin iyi hesap- lanması, plânlanması ve karşılanması gerekir. Kaldı ki, köylere gelen süt toplayıcılar ihtiyacı ve borçlu köylüye önceden bir miktar para vere- rek sütün kilosunu 50-60 kuruşa almaktadırlar. Paraya ihtiyacı olan köylümüz alıcıların önceden verecekleri bir miktar paranın karşılığında sütü- nü ucuz bir fiatla vermeyi kabullenmektedir.

1970 yılında da halkımızı aynı felâketler bek- liyordu ve öyle oldu. Bu sene de bir taraftan ku- raklık ve salgın hastalık, diğer taraftan Tarım Bakanlığının ilgisizliği milletin gerçek temeli köylüyü sefalet çukuruna yaklaştırmıştır.

Geçen yıl olduğu gibi bu sene de İran, Suri- ye ve Rusya'ya canlı hayvan ihraç edilmiyor veya salgın hastalıklar yüzünden durduruluyordu. Hal- buki Müslüman Arap devletleri bizden hayvan almak istemektedir. Bu istek devlet eliyle karşı- lanmadığı, milletin malının değeri verilmediği için Güney - doğu illerimizde hayvan kaçakçılığı gittikçe artmaktadır. Kaçakçılar halktan topladık- ları hayvan sürülerini güney hududumuza Suri- ye, İran ve Irak'a gizlice geçirmekte çok büyük kârlarla satmaktadırlar. Bu kaçakçılığın önüne sadece sınırda alınan tedbir ve cezalarla geçile- mez. Bir taraftan tedbir alınırken, diğer taraf- tan devletin, köylünün hayvanını normal bir fiat- la alması, kendi eliyle ihraç etmesi mümkün olur.

CANLI HAYVAN İHRACINDAKİ SUİSTİMAL

Tarım Bakanlığı yetiştiricilerin elindeki hay- vanı alma işini toplayıcı tüccarlara verir. Yani ba- kanlık, bir takım ferdler vasıtasıyla toplama işi- ni yapan ve böylece ihraç eder. Her yıl olduğu gi- bi bu yıl da toplama işi «Doğu illeri Hayvan İh- racatçıları Cemiyeti»ne verilmişti.

1970 yılında bu birliğe 2.100.000 Dolarlık ih- racat kontenjanı tanınmıştır. Ancak iddiaya göre birlik yöneticileri bu kontenjanın 1 milyon 100 bin dolarını kendi aralarında, geri kalan 1 milyon dolarını da 35 üye arasında pay etmişlerdir. 130 üyeden 90'ı bu kontenjandan istifade edememiş- lerdir.

Ayrıca bu «Doğu illeri Canlı Hayvan İhra- catçıları Birliği» halktan canlı hayvanın kilosunu 645 kuruşa alması gerekirken 300 kuruşa ihtiyaç- lı köylünün elinden gasbetmiştir. Kilo başına 345 kuruş birlik mensuplarından bir gurubun ce- bine inmiştir. Bu meşrû kazanç mı, yoksa soy- gun mudur? sadece hayvancılık sahasında değil,

(Devamı 14. Sayıfede)

— Türkiye'miz için büyük bir gelir kaynağı olan hayvancılığımız, bulaşıcı hastalık- larla her yıl zayıflatılmakta ve hayvan ih racatımız kasten darbelenmektedir. Böylece doğu illerimizin büyük bir gelir kaynağı olan hayvancılığımız körleşiyor.

TÖS-İLKSEN didişmesi devam ediyor

Türkiye'de «Sosyalist devrim» yaftası altın da masum öğretmeni komünizme âlet etmek isteyen iki kuruluş var. Biri Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS), diğeri de Türkiye İlkokul Öğretmenleri Sendikası (İLKSEN) Gayri millî ideolojilere satılmış bu iki şebeke, şimdi birbiriyile çekişmekle meşgul.

TÖS ve İLKSEN arasındaki ihtilaf ilk olarak geçen aralıkta başlatılan öğretmen boykotuyla su yüzüne çıktı. TÖS'ün 17 Aralık günü malum TRT de boykotu başlattığını ilân etmesi, İLKSEN'in paçalarını tutuşturdu. Ve o da aynı gün ilkokul öğretmenlerini boykota çağırdı.

İster istemez bir araya gelmek mecburiyetinde kalan iki kuruluş ortak bir boykot komitesi kurdu. Fakat boykottan sonra aradaki didişme daha da şiddetlendi.

Masum öğretmeni kendi sapık ideolojilerine âlet etmek hususunda adeta yarış halinde olan TÖS ve İLKSEN hiç olmazsa görünüşte bir birleşmenin yollarını arıyorlardı. Nihayet birbirlerine göstermelik iltifatlar yaparak ortak bir kurultay teşkiline karar verebildiler.

Kurultay 8.8.1970 Perşembe günü Ankara'da bir düşün salonunda toplandı. Ve iki gün devam edebildi. TÖS tek sendika fikrini savunuyor. İLKSEN ise kademeli sendikacılığa ısrar ediyor. Her ikisi de kurultaya getirdikleri tezlerde de görüldüğü gibi, öğretmenin ızdırabına kulak tıkıyor, sadece sol bir fikriyatı masum öğretmene aktarma çarelerini arıyordu. Siyasetle uğraşmaları gerekirken, irfan ordusunun temsilcilerini siyaset bataklığına itmekle meşguldüler.

Daha kurultaydaki ilk konuşmasında İLKSEN Başkanı Kenan Keleş, TÖS'lileri «sapık, dar kafalı sendikacılık» ile suçlamaya başladı. Bunun üzerine TÖS; İLKSEN'e «Oportunizistlik ve devrimcilikten sapmak» suçlamasıyla cevap verdi. Karşılıklı suçlamalar devam etti, neticede de kurultay fiyasko ile bitmiş oldu.

KURULTAY SONU İHTİLÂFLAR

Asıl didişme kurultay sonrası oldu. TÖS başladığı veryansın etmeğe. «Şartlandırılmışlar, iktidarın usakları, İLKSEN'in TÖS'ü parçalamak için bilerek kurdurulmuş bir örgüt olduğu bütün TÖS'çülerce biliniyordu.» Bu arada kurultay öncesi kirlî çamaşırlar da ortaya serildi: «İLKSEN, TÖS'ten 30 bin lira almasıydı kapanacak, şimdi de nankörlük etmeyecekti.» Tabii ki İLKSEN de boş durmadı. «Domkışotlar, hayaleller...» dedikten başka, İLKSEN gazetesinin Eylül sayısında TÖS'e birde küfürname düzdü. TÖS'te buna şöyle cevap verdi:

İLKSEN İSTANBUL ŞUBE BAŞKANLIĞINA

İstanbul

İlgi: 15.9.1970 gün ve 334 sayılı yazınız hk.

27 Eylül 1970 günü yapılmasını kararlaştırdığınız ve hazırlıklarınızı tamamladığınız mitinge katılmamız hususundaki isteğinizi belirten yazınız Yönetim Kurulunda görüşüldü.

1 — İLKSEN Yönetici kiti, TÖS-İLKSEN ortak kurultayına getirdikleri tez ile öğretmen birliğini ve beraberliğini baltalamıştır.

2 — İLKSEN ortak kurultay sonrasında da tutum ve davranışlarıyla TÖS'ü parçalamayı hedef almıştır.

3 — Yapılacak «İktidarı halka şikâyet mitingi» zamansız seçilmiş olup, öğretmenin devrim potansiyelini harcama yönünden iyi bir değerlendirme yapılmamıştır.

4 — Eylemle ilgili dağıtılan çağrı ve bildirilerinde İLKSEN sendikal mücadele yolunu yanlış olarak devam ettirmiş ve «İktidarı halka şikâyet yerine, TÖS'e kara çalmak taktiklerine tevessül etmiştir.»

— Beynelmîlî yahudîlik Türk Ordusu'nun nükleer güce kavuşmasını istemiyor. Bizce silah yardımıyla kestirilmesi için bütün dünyada gizli temaslar yapıyor. Bunun yanında ordunun varlığına da düşmanlığı elden bırakmıyorlar. Bu, komünistlerin de, yahudiliğin de propagandasını yaptığı bir husus. Yukarıda bir mehmecik tatbikat esnasında görülmüyor.

Bu nedenlerle TÖS olarak mitinge katılmayacağımızı bildirir, İLKSEN yönetici kadrosunun yanlış savunmada ısrar etmemelerini ve öğretmen birliğini gerçekleştirecek tutumu ve tavırlarını devrimciliğin gereği olarak bir kerre daha bütün sandımyetimizle dilebiliriz.

(İmza)

Tayyar Keleş - Sekreter Tahsin Çayır - Başkan
TÖS VE BULGARİSTAN

Bilindiği gibi TÖS, Bulgar Kültür Ataşesinin T.Ö.D.M.F. da bir kısım öğretmenlerle yaptığı toplantıdan sonra kurulmuştu. Bilahare hâlâ bu kuruluşta başkan olan Fakir Baykurt, Bulgaristan Komünist Partisinin davetlisi olarak Bulgaristan'a gitmiştir. Bulgarlardan para aldığını dahi itiraf etmekten kaçınmayan bu şahsın «Küçük-köprü» eserini de Amerika bastırmıştır. Dolayısıyla nasıl Amerika - Rusya damgalı Yahudi uşağı olduğu artık ortaya çıkmıştır. İLKSEN ise TÖS'ten hiçte aşağı değildir. Zaten başkanı olacak adam da malûm bir ideolojinin sahibidir.

Masum öğretmen bu sendikalara sadece her ay verdiği 5-10 lira ile bağlıdır. Ve «Herkes üye, ben de üye olayım» felsefesi ile buralara girmiştir. Fakat bundan sonra ne TÖS'e ne de İLKSEN'e öğretmenin hakkı meselelerini istismara fırsat verilmeyecektir. Bütün bunlar bu sendikalar içindeki vatansever, millette bağlı öğretmenleri düğündürmelidir. Bırakınız usaklar, efendileriyle başbaşa kalsınlar...

Ordu Düşmanlığının Manası

Türkiye'nin tedrici bir surette silahsızlandırılması, muhtemel bir harb vukuunda, Kafkas hudutlarını çiğneyerek Anadolu'ya girecek Kızılordu'ya, himayesiz bir Türkiye sunmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Böyle bir neticenin alınması için, Türkiye Gizli Komünist Partisi tarafından başlatılan anti-millîtarist hareketler, bugün TIP, yan kuruluşu DİSK ve mevzii komünist klikler tarafından yürütülmektedir. Meşru ordu'nun sürekli taaruzlar altında bunalıtılması, komünist ihtilâl teknığının tipik taktikleri arasındadır. Nitekim ordumuzun silahsızlandırılması gayretlerine Sovyet Rusya'nın paralellinde olmak üzere, komünist basın hararetle katılmaktadır.

Yazımızda, Türkiye Gizli Komünist Partisi'nin faaliyet programında yer alan ordu düşmanlığı ve Lenin'in meşru ordunun tasfiyesine dair vermiş olduğu direktiflerle ilgili pasajları bulacaksınız.

T.K.P. nin gizli faaliyet programının 14. maddesinde şunlar bulunmaktadır:

«TKP emperyalizmin, emperyalizmin yerli usaklarının, büyük arazi ve emlak sahiplerinin, tüccar ve esnaf burjuvalarının, bütün dinlerin ve bunların ruhban ve ulemasının, çalışmakta olan veya emekliye ayrılmış bulunan bütün (Komünist olarak yetiştirmemiş) subay, memur ve polis barışmaz düşmanıdır.» (Komünist İhtilalleri ve Subaylar - Yalçın Metiner Şif 10)

Görülüyor ki komünizm, yalnız din adamının tüccarın ve zengin'in düşmanı değildir. Aynı zamanda anti-komünist olan subay, memur ve polisi amansız düşman kabullenmektedir.

TKP bütün meşru orduları Kızılordu'ya karşı koymamağa çağırır, yan yana döğüşmelerini ister. İşte misâl:

«19. madde: TKP dünya proleteryanın kızıl ordularla omuz omuza ve Burjuva düzeninin ordularına karşı savaşmanın zarurefini Türk millî letine anlatır ve bu zarurefi anlamayanların canıyane bir hıyanet teşkil eden temayülleriine karşı bütün kuvvetiyle çarpışır» demektedir.

Eğer siz Kızılordu'nun amansız topraklarına karşı koyuyorsanız, birer vatan hainisiniz (!) Şu hale göre Çekoslovakya'da bütün suç, sadece birazcık hürriyet istemek olan tankla çiğnenmiş gençlerin hepsi vatan haini idi. Şerefsizliğin bu kadarına rastlanamaz. Bu bir emperyalizm değil midir?

Bu programın 10. maddesi, iktidara geçince Burjuva düzeni ordularının namî tasfiye edileceklerini ortaya koymaktadır. Bu madde aynen şöyledir:

«TKP işçi ve köylülerin silahlandırılmasını ve burjuva muhafazakârı mealeket edinmiş ordularına lağvını ve onların yerine işçi ve köylü milislerinin kurulmasını ve onlara kendi saflarında subaylarını seçmek hakkının verilmesini talep eder.» (Adı geçen eser: Şif 11)

Öte yandan Lenin'in yazdıklarının yukarıdakilerden farkı yoktur:

«Merkezîyetçilik, eski devlet makinesiyle olduğu gibi, yenisiyle de mümkündür. Eğer işçiler kendi silahlı güçlerini özgürce birleştirirlerse, bu merkezîyetçilik olacaktır. Ama bu merkezîyetçilik, merkezî devlet aygıtının sürekli ordunun, bürokrasinin «tamamen yıkılması» üzerine dayanacaktır. (Devlet ve İhtilâl - Lenin - Şif 149)

Lenin'in merkezîyetçilik dediği komünizmi yerleştirme taktiğini, muharref Tevrat'la karşılaştırarak:

«Bak bugün milletler üzerine ve ülkeler üzerine, kökünden sökmek ve yıkmak için, hak etmek ve yoketmek için bin etmek ve dikmek için semî koydum.» (Tevrat - Yeremya Kl)

(Devam 14. Sayıfede)

MOSKOF'UN MIHNET

Geçtiğimiz günlerde, Türk Hariciyesinin, siyasi kültürel ve ahlaki hayatımızı, hususen iktisadi ve askerî bünyemizi yakından alâkadar eden bir politikası efkâr-ı umumiyyeye aksetti. Bu durumun intikaline ise İskenderun'da Demir - Çelik Fabrikası temelini atılması vesile oldu. Meseleyi kısaca özetlersek: Türk - Sovyet malî ve teknik yardım anlaşmasının gerektirdiği hususlardan birisi İskenderun'da bir Demir - Çelik sanayiinin kurulması idi. 25 Mart 1967 de yapılan anlaşma gereği, Rusya'nın sağlayacağı 370 milyar liralık kredinin büyük kısmı bu fabrikaya teksif edilecekti. 3 Ekim 1970 tarihinde Başbakan tarafından fabrikanın temeli atıldı. Verilen bilgilere göre fabrika, 1974 yılında bitmiş olacaktır. Maliyeti 6,5 milyar lirayı bulmaktadır.

Hâdisenin, üzerinde herhangi bir yorum yapılmaksızın, mücerred gerçeği budur. Fakat hâdiseyi sadece bu şekliyle mütalaa edip, bununla ilgili diğer hususları nazarı itibara almamak, meselenin tarihi tekâmülüne bakmamak, bu durumu hazırlayan şartları görmemek ve buna benzer diğer teşebbüsleri bir tarafa bırakarak hâdiseyi incelemek, bir milletin geleceği hakkında söz söylemek isteyenleri, hele hüküm verme mevkiinde olanları büyük vebal altında bırakır. Bunun için biz, mes'ulleri uyarmak, bilhassa vatanın sahibi ve değerlerinin koruyucusu olan aziz milletimizi ikaz etmek düşüncesiyle durumu daha etrafıca incelemek zaruretinin hissediyoruz. Bir milletin kaderi, hisler ve heyecanlarla değil, tarihin derinliklerinde tekemmül edegelmiş bir politik şuurla tayin edilmelidir. O halde, meseleyi biraz derinleştirelim:

TÜRK — RUS EKONOMİK MÜNASEBETLERİ

Daha sonra nakledeceğimiz Türk - Rus siyasi münasebetleri sonucunda, iki devlet arasında bazı iktisadi anlaşmalar vuku buldu. Bu anlaşmaların en mühimi Suat Hayri Ürgüplü'nün başbakan olduğu devreye arslar. S. H. Ürgüplü 9-17 Ağustos 1965 tarihinde, Rusya'ya yaptığı resmi ziyarette, Ruslarla bazı ekonomik münasebetler tesis etmiştir. 19 Ağustos 1965 tarihli beyanatında, Rusya ile varılan anlaşmaları açıklamıştır. Kendi ifadesiyle «Sovyet Rusya'ya satacağımız millî mah-

sullerimiz karşılığında, prensip itibarıyla, alacağımız tesisler ve yaptıracağımız işler, şu kalemlerde tesbit edilmiş bulunmaktadır: 1 — Demir - çelik tesisi 2 — Rafineri 3 — Aliminyum tesisi 4 — Asit sülfirik tesis, 5 — Komple traktör fabrikası 6 — Komple kereste fabrikası 7 — Lîf fabrikası 8 — Cam Fabrikası 9 — Votka fabrikası 10 — Arpaçay barajı. Bu tesislerin tutarı 150 ilâ 180 milyon dolar olup tediyesi, tesislerin teslimini takip eden seneden itibaren 15 yılda ve % 2,5 faizli olacaktır.» Bu prensip kararlarından sonra, 30 Eylül 1965 tarihinde 22 tane Sovyet uzmanı, inceleme yapmak ve hangi tesisleri kurmak icabetliğini tesbit için Türkiye'ye geldi. Türkiye'de ilgili müesseselerle münasebetler kurarak yedi tür tesisin kurulmasını kararlaştırdı. 7 Aralık 1965 tarihinde, hükümetler arasında bir ön anlaşma imzalandı. Demir - Çelik, Petrol tasfiyehanesi, aliminyum, sülfirik asit, lif levha fabrikalarının kurulması ve cam ile Rus tipi votka sanayinin tevsiî kararlaştırıldı.

25 Mart 1967 tarihinde imzalanan malî ve teknik yardım anlaşmasıyla da 370 milyar lira olan Rus kredisinin kullanılmasına başlandı. Kurulmaya başlanan ve inşası devam eden tesisler şunlardır.

1 — Aliğa Petrol Rafinerisi (İzmir) 2 — Seydişehir Aliminyum Fabrikası 3 — Bandırma Sülfirik asit fabrikası 4 — Artvin Lîf Levha Fabrikası 5 — Arpaçay barajı 6 — Seyitömer - Seydişehir arası elektrik hattı. Bu hat, kurulacak votka fabrikasının yerini almıştır. 7 — İstanbul Metrosu 8 — Demir - Çelik Kombinasi. (İskenderun) İSKENDERUN DEMİR - ÇELİK KOMBİNASI.

«Tesis için 1470 hektar arazi istismlâk edilmiştir. Fabrikaların lüzumlu cevher ihtiyacı Divriği'den trenle ve kömür ihtiyacı Zonguldaktan deniz yolu ile getirilecektir. Tesislerin komple olarak makina, teçhizat ve çelik konstrüksiyon malzeme, tesis proje montaj v.s. dış finansman olarak cem'an 263 milyon US doları karşılığı sağlanmıştır.

Türkiyenin demir ve çelik ihtiyaçları, piyasa durumu, cevher ve kömür rezervleri, tesisin kurulacağı mahallin seçimi ve bu mevzu ile ilgili diğer çalışmalar bu mevzuda beynelmîlel sahada

iyi tanınmış bulunan John Miles and Partners firmasına yaptırılmıştır.

Söz konusu tesisin hangi kısımları ihtiva etmesi gerektiği kapasite v.s. ile ilgili hususlar evvelce yaptırılan etüdler muvacehesinde 1967 Aralık ayı ile 1968 Şubatı arasında sürekli olarak «Türkiye'ye gelen mütehassıslar» ile müştereken yapılan müzakerelerde bir esasa bağlanmıştır. Daha sonra Detay raporlarının hazırlanmasına geçilmiştir. 2.7 milyon dolara hazırlatılan mevzu bahis raporlar, mukavelede belirtilen 10 aylık bir süre sonunda Mart 1969 tarihinde tamamlanarak Türk grubuna tevdi edilmiştir.» (Son Havadis, 3 Ekim 1970)

Fabrika'da kok tesisleri, hammadde stok ve hazırlama tesisleri, yüksek fırınlar, çelikhane v.s. yer alacaktır. Birinci etapta 1 milyon ton kapasiteli olacak, birinci etabın işletmeye açılmasından sonra 2 milyon tona yükselecektir.

Demir - Çelik Tesisleri hakkında bu malûmatı verdikten sonra Türk - Sovyet ekonomik ilişkilerinin milletimizin istikbali açısından değeri nedir? Bunun incelenmesi gerekir. İktisad, tek başına mücerred bir müessese değildir. Bir milletin, diğer milletle olan bütün münasebetlerinin bir bölümü mahiyetindedir. Onun için iktisadi münasebetleri umumî politika içerisinde tahlil etmek icabetmektedir.

TÜRK - RUS MÜNASEBETLERİ

Burada Osmanlı devleti ile Çarlık Rusya'sı arasındaki münasebetleri incelemek mevzuu genişletecektir. Bu devre, iki millet arasında «millî bir kin» doğuracak şekilde tarihi seyrini devam ettirmiştir. Burada, 1917 ihtilâliyle kurulan Komünist Rusya ile Türkiye Cumhuriyetinin karşılıklı politikasının kısa bir tahlilini yapacağız. Türk - Sovyet münasebetlerini üç kısma ayırmak mümkündür.

1 — Dostluk, 2 — Uyuşmazlık 3 — Dostluğun yeniden kurulması teşebbüsleri.

Birinci devre, 1921 Moskova anlaşmasından 25 Eylül 1939 yılına kadar sürer. 25 Eylül 1939 yılında Moskova'ya giden Saraçoğlu'na Boğazlar hakkında yaptıkları teklif, Türk dış politikasının değişmesine vesile olmuştur. Rusya, Türkiye Cumhuriyetine karşı takip ettiği dış politikayı, rejimi yerleştirmeye kadar uygulamış ondan sonra yavaş yavaş dışlarını göstermeye başlamıştır.

«1943 yılı ekim ayında Moskova'da toplanan Dışişleri Konferansında Türkiye'nin savaşa katılması için zorlanmasını istemiye yönelmiştir. Sovyetler Birliği, savaş yükünün hafiflemesi için 1943 yılının Kasım ayında toplanan Tahran konferansında da aynı isteği ileri sürmüştür. 1945 yılı şubat ayında toplanan Yalta Konferansında Stalin, Türk Boğazları hakkındaki Montreux sözleşmesinin değişmesini talep etmiştir. Aynı yılın temmuz ayında toplanan Postdam Konferansında Montreux sözleşmesinin değişmesi gerektiği belirtilmiştir. Bu değişme talebine, Sovyetler Birliğine Boğazlar'da üs verilmesi ve Ardahan'ın ladesi istekleri eklenmiştir.» (Türk Dış Politikası, Shf. 419).

«Molotov, 19 Mart 1945 de Türkiye'nin Moskova Büyükelçisi Selim Sarper'e, Sovyetler Birliğinin 1925 Tarafsızlık ve Saldırmazlık Andlaşmasını 7 Kasım 1945 tarihinde fesih edeceğini tebliğ etmiştir.» (Türk Dış Politikası, Shf. 419)

«... Karadeniz kıyısındaki Türk illerinin yarısının vaktiyle sözde Gürcülere ait oldukları için Gürcistan'a ilhakını istedi. Ve bu istek Sovyet gazeteleri ve radyoları tarafından bol bol yayınlandı...» (Türk Dış Politikası, Shf. 420).

«Moskova kaynaklı 22 Şubat 1946 tarihli bir haberde, bir Ermeni profesörünün akademide

— Türk hükümetleri beş, altı yıldır Rus yardımından medet ummaya başladı. Ezeli düşmanımızdan yardım almak ne hazine. Yardım vaadiyle komünist teknisyenler Türkiye'ye geliyor ve aynen Mısır'da oynanan oyunlara hazırlanıyorlar.

YARDIMI VERİR

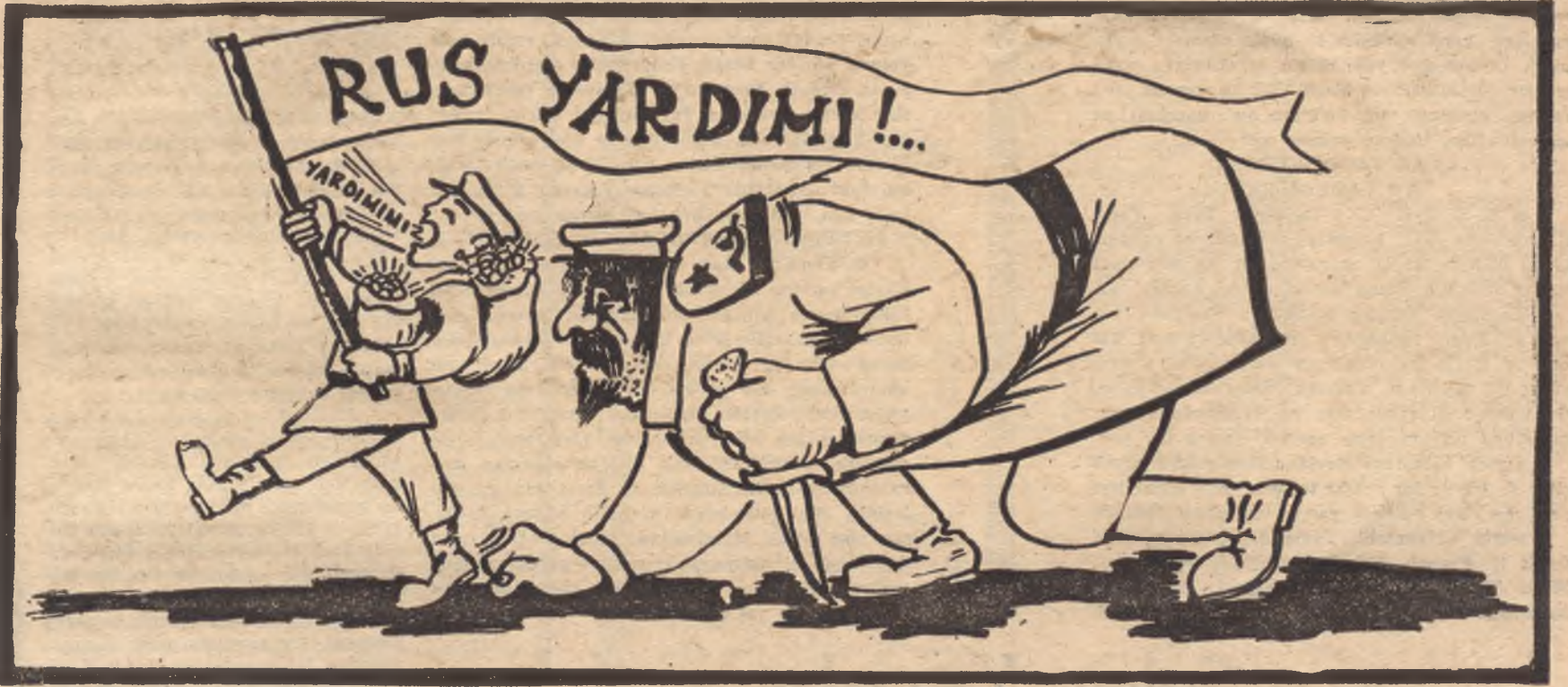
verdiği derse dikkat çekilmiştir. Türkiye ve Ermenistan adlı bu eserde Ermeni Profesör Van, Bitlis ve Erzurum bölgelerinin Ermenilere ait olduğunu isbat etmek istemiştir. Profesör ayrıca bütün Ermenilerin eski topraklarına dönmek arzusunda olduklarını söylemiş ve bu isteklerinin gerçekleştirilmesi için bu toprakların «Sovyetler Birliğine dahil olan Ermenistan Cumhuriyetine iade-

rişirken, diğer yandan da Orta-Doğuya sızma hareketine hız vermiştir. Türkiye'yi çevirme politikasına, zamanın Başbakanı A. Menderes tarafından 17 Aralık 1957'de Paris'te yaptığı konuşmada şu şekilde dikkatler çekilmiştir.

«İki seneden beri yaptığı bir takım hazırlıklardan sonra Sovyet Rusya'yı, faaliyetlerini Orta Şark'a teksif etmiş görmekteyiz. Bunun neticesi

RUS POLİTİKASININ ESAS...

a) Rusya, bağlı bulunduğu ideoloji icabı bütün dünyayı hâkimiyeti altına almak istemektedir. Bunun için çeşitli yollar vardır. Bazen zor kullanarak; o mümkün olmazsa politik oyunlarla hedefine ulaşmak ister. Türkiye bu hedefin dışındadır. Hattâ Rusya'nın bu hedefe ulaşmasının en büyük engeli Türkiye'dir' Onun için Rus-

si» gerektiği üzerinde durmuştur.»

«Sovyetler Birliği 7 Ağustos 1946 tarihinde verdiği yeni bir notada Boğazlar rejiminde, Karadeniz devletleri lehindeki değişiklikler talebini ve Boğazların kendisi ile birlikte ortaklaşa savunulması isteğini tekrarlamıştır.» (Türk Dış Politikası, Shf. 421).

Sovyetler Birliğinin bu istekleri ve bu isteklerin tahakkuku için baş vurduğu baskı metodu 5 Mart 1963 yılında Stalin'in ölümüne kadar devam eder. Bu devre içerisinde Türk ve Rus yöneticileri arasında notalarla ve ultimatomlarda bir soğuk harp devam etmiştir.

Fakat Rusya, bu devrenin sonunda, baskı yoluyla netice elde etmenin imkânsızlığını anlamıştır. Hedeflerde olmamakla beraber, politikasında şekli bir değişiklik yapmıştır. Daha doğrusu bu değişiklik propaganda sahasında olmuştur.

Artık Rusya, hızlı bir sulh havarisidir. Barıştan bahseder. Zor kullanma yoluyla genişleme ve nüfuzunu artırmaktan vazgeçip, barış içinde yanyana yaşama, ekonomik yarışma ve her milletin kendi özelliklerine göre gelişeceği prensipleri, Rusya'nın sık sık kullandığı sloganlardır.

30 Mayıs 1953 tarihinde yaptığı bir beyanla Türkiye'den toprak talebinde bulunmaktan vazgeçmiştir. Aynı beyanla Montreux anlaşmasının değişmesi ve Boğazlar hakkındaki taleplerinden de vazgeçtiğini bildirmiştir.

Sovyet Rusya, bu tarihten sonra sık sık münasebetleri geliştirme teklifinde bulunmuştur. Bunun karşılığında Türk hariciyesi, Rusya'nın sözlerini fiilen de isbat etmesini istemiştir. Bu arada 1956 Macar ayaklanması olmuş ve Rusya Macar milletinin bu ayaklanmasını kanlı bir şekilde susturmuştur. Rusların bu tutumu, hakkındaki şüpheyi büyütmiş, anlaşma imkânlarını nisbeten azaltmıştır.

Rusya bir yandan politik münasebetlere gi-

olarak Mısır'la çok sıkı bir mesai teşriki tahakkuk ettirmiş ve Suriye Rusya'nın eline geçmiştir. Orta Şark'taki bu faaliyetleri ancak bir başlangıçtır. Asıl hedef hiç şüphe yok ki Avrupa'dır. Orta Şark'ın düşmesi takdirinde ise Şimali Afrika'nın vaziyeti vehamet kesbedeceği gibi Akdeniz dahi bir Rus harekât sahası haline gelecektir. Bu suretle Sovyet Rusya hedefine çok yaklaşmış, Avrupa'yı kuşatmış olacaktır. Suriye'deki emri vaki kabul olunduğu takdirde bu, Orta Şark'ın merkezî olan Türkiye'nin Sovyet Rusya tarafından kuşatılmasını, Irak'ın, Ürdün'ün Lübnan'ın, Suudi Arabistan'ın hatta İran'ın tehlikeli bir vaziyete düşmelerini intaç edecektir.»

Adnan Menderes'in konuşması, Demokrat Parti iktidarının Rusya hakkındaki endişelerini ortaya koymaktadır. Bütün DP. iktidarı Rusya'nın sulh istekleri, Türkiye'nin samimi olmaya davet beyanları ile geçmiştir. Daha sonra cereyan eden Kıbrıs hadiselerinde, Rusya'dan beklenen samimiyet görülememiştir. Üstelik Ruslar, ada rumlarına silâh yardımı yapmışlardır. Bununla beraber Ruslar'ın ihaneti kısa zamanda unutulmuş ve anlaşma havası doğmuştur. 30 Ekim - 6 Kasım 1964 tarihinde Rusya'ya resmî ziyaret yapan Dışişleri Bakanı Feridun Cemal Erkin Rusya ile Kültür Anlaşması imzalamıştır. Bundan sonra münasebetler gittikçe gelişmiş, yeni ekonomik anlaşmalar imzalanmıştır. İskenderun'daki Demir - Çelik tesisleri de yapılan ekonomik anlaşmalardan bir tanesinin eseridir.

AP. iktidarı da Türkiye - Rusya arasındaki münasebetleri geliştiren bir politika takip etmektedir. Öyle ki Rusya ve diğer komünist devletlerle olan münasebetinde kendisini bir kayda bağlı hissetmemektedir.

Buraya kadar Türkiye ile Rusya arasındaki siyasi, ekonomik ve kültürel münasebetleri belirttikten sonra, bunların değerlendirmesine geçmemiz gerekmektedir.

ya Türkiye'yi saf dışı etmeyi bütün imkânları kullanarak başarmak ister. Bu durumu, bugüne kadar seyreden Rus politikasında harfiyyen müşahade etmekteyiz.

b) Rusya, Türkiye'ye bir çocuk nazarıyla bakmaktadır. Türk hariciyesi onun nazarında çocuktur. Elinde bir külçe altın bulunan çocuk. Bu altını almak için önce tehdit yolunu, korkutma metodunu kullanmış fakat zaman ve mekân, bu metodu başarıya ulaştırmamıştır. Bunun üzerine, çocuğu şekerle, oyuncakla kandırma metoduna başlamıştır. Ekonomik ve malî yardımlar, Türk hariciyesine sunulan «şeker» mahiyetindedir. İşin kötü tarafı Türk hariciyesi buna kanmıştır. Şimdi, Rusya bir münasip yolunu bulup bizi bütün imkânları elinden alınmış Türkistan yapmayı planlamaktadır...

c) Rusya'nın bütün emeli bizi tarafsız ittifaksız bir hale getirmektir. Türkiyenin yaptığı her anlaşmayı «emperyalistlere mağalık yapma» olarak mânâlandırmaktadır. Bunu böylece propaganda edip töhmet altında bırakmak, suçlu pozisyonuna sevk etmek istemektedir. İttifaksız kalınca da, köleleştirmek kolaylaşacaktır.

d) Rusya, kendisiyle münasebetlerimiz inkıta uğradığı zaman peyklerini bizimle politik münasebetlere zorlamıştır. Meselâ Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya v.s. bizimle Rusya namına münasebet kuran peyk devletlerdendir.

e) Rus politikasının temeli taarruzdur. Bazen tehdit yolu bazan okşayarak devamlı taarruz halindedir. Bunun karşısında biz ise müdafaa politikasını takip ediyoruz. Türk - Rus münasebetlerinde aktif durumda hep Rusya olmuştur. Bu devamlı taarruz neticesinde Rusya, rakibinin iradesini çözmekte, mukavemetsiz hale getirmektedir. Bizim durumumuz bundan farklı mıdır?

EKONOMİK ANLAŞMALARIN MAHİYETİ

Rusya, ekonomik anlaşmalara sadece o dev-

(Devamı 14. Sayıfede)

TARIK BUĞRANIN YENİ ROMANI

● Milliyetçi yazarlarımızdan Tark Buğra'nın geçen yıl günlük bir gazetede tefrika edilen «İki'nin Rüyası» romanı Hisar Yayınları arasında neşredilmiştir. Küçük Ağa isimli romanıyla, İstiklâl Harbine katılan Anadolu halkının derin psikolojisini işleyen romancımız bütün takdirleri üzerine toplamıştı. Tark Buğra şimdi, aylık sanat ve edebiyat mecmuası Hisar'da hikâyeler yazmaktadır.

● Kemal Bilbaşar'ın Cemo adlı romanı bildiğimiz gibi UNESCO tarafından İngilizce olarak neşredilecek. Yahudi kontrolündeki beynelmil bir teşekkülün solcu bir yazarın eserine rağbeti olağan bir şey. Ama UNESCO'nun komünizme karşı görünüşü de böyle şeylere girişmesi, beynelmil yahudiliğin niyetlerini açığa çıkarır. Şimdi kalkmış bizim TRT bu romanı programına almamış mı? TRT'nin bu hareketi ne mal olduğunu ifadeye yetmez mi?

TÜRK TARİH KURUMU VE YAHUDİLER

● 25-29 Eylül 1970 tarihinde Türk Tarih Kurumu'nun VII. kurultayı toplandı ve çalışmalarını bitirdi. Meğer ne çalışmalar, ne ilmi keşifler ve buluşlar olmuş hiç kimsenin haberi yok.

Kurultaya sunulan tebliğlerin ekserisi Yunan ve Roma tarihlerine ait. Anadolu'daki Yunan ve Roma kalıntılarının tesbiti işini kurum gayet iyi başarıyor. Velâkin Selçuklu tarihine, Gazneliler'e, Karahanlılara ve Altınordu impara torluğuna ait araştırma hemen hemen hiç yok.

Ayrıca kurultaya davet edilen yahudi tarihçiler de büyük bir yekûn tutuyor. Rus tarihçileri de buna ilâve edilirse yarıya tutacaklar Meselâ:

Mario Grignaschi, Zygmunt Abrahamowicz, Davit H. French, Mihail Guboglu (Romanya), Mihai Maxim, Jozef Molnar, Jozef Blaskovits bunlardan bir kısmı. Yahudi tarihçiler daha zih-

yade Rusya, Romanya, Yugoslavya ve Polonyalıdır.

Malûm ya Türk Tarih Kurumu, «Ünvanları rasi Güney-Doğu Avrupa Araştırmaları Kurumu» üyesidir. Bu kuruma da yukarıdaki komünist ülkeler azadır.

TİTO'NUN POHPOHÇUSU BİR EDEBİYATÇI

● Yugoslavya'da bildiğimiz gibi yünbınlerce müslüman Türk Tito'nun baskılı rejimi altındadır. Tito yertli ahaliye «Hürriyet veriyorum» lâfı arkasına gizlenerek yeni oyunlara girişmiştir. Oradaki Türkler «Birlik» «Sesler» «Tan» gibi aylık, haftalık dergi ve gazeteler çıkartabiliyorlar. Ama bunların başına Necati Zekeriya gibi Tito yardakçısı bir gazeteci getirildi. Komünizmi oradaki halka kendi dilleriyle anlatmanın yolunu böylece bulan Tito rejimi, edebiyatçı seçen Necati Zekeriya'yı Türkiye'ye göndermiştir. Necati Zekeriya Türkiye'deki solcu yazarları Yugoslavya'ya götürecektir ve orada Türk edebiyatı için yeni planlar geliştireceklerdir. Önümüzdeki haftalarda Yugoslav Yazarlar Birliği'nin toplantısı yapılacak. Bakalım kimler gidecek?

DEVLET TİYATROLARININ GAFLETİ

● Komünist Aziz Nesin'in «Çıcu» adındaki tiyatro eserine birincilik veren Türk Dil Kurumu solcu yazara milletin vergilerinden toplanan binlerce lirayı teslim etti. İş bununla kalmadı. Komünist yazarın eserine devlet yetkilileri de mükafat olarak bir şeyler düşündüler. Bu materyalist eser, Devlet Tiyatroları tarafından oynanacakmış. İşe bakan ki Devlet Tiyatroları böyle eserlere sahnelerini açık tutacak olduktan sonra, hükümetlerin komünizme karşı bir mücadelelesinin olup olmadığının süphe etmeye hakkımız olsa gerek. Materyalizmi sanat perdesi ardında değişik bir propaganda yoluyla yaymaya çalışıyorlar. Aziz Nesin gibi müzahacı geçinenler ise daha ayrı bir yol deniyorlar.

Solcu Yazarlar Yeni Oyunlar Peşinde

Bir kaç yıldan beri solcu şair ve yazarlar arasında büyük bir huzursuzluk aldı yürüdü. Bu huzursuzluğu daha önceki yıllara indirmek mümkün. Mesele şu:

Behçet Necatigil, Atilla İlhan ve Turgut Uyar, yazdıkları şiirlerle yeni bir edebî akımın öncülüğünü deniyorlar. Bu üç şair birbirinden habersizce bu işe atıldılar. «Şu an Türkiye'de devrimci bir atılım var. Devrimin hedefi halktır. Öyleyse şiir, hikâye, roman ve bilâzime sanat dallarında halkın geleneklerinden ve tarihinden istifade gerekli midir yoksa değil midir?» Bu soru Behçet Necatigil, Atilla İlhan ve Turgut Uyar'ın yeni tipte eserlerini piyasaya sürmelerinden sonradır ki bütün solcu edebiyatçıları karşı karşıya getirdi. Bu üç şairin eserleri sarasıyla;

Behçet Necatigil'in eseri Divançe (1965),

Atilla İlhan'ın eseri Yasak Sevmek (1968)

Turgut Uyar'ın eseri Divan (Nisan 1970) adını taşıyor.

Bu üç eserde dikkati hemen çeken husus Divan ve Divançe adlarıdır. Nasıl oluyor da geçmişte alt, Osmanlı oligarşisinin (!) eskimiş sanat tâbirleri, modern edebiyatta yer alabiliyor diye, gene bir takım materyalist şairler adeta sara nöbetleri geçirdiler.

Acaba bu şairler eserlerine, bu tip orijinal isimleri neden koymak ihtiyacını hissetmişlerdir? Eski kültürümüze, sanatımıza dönmüş hareketiyle mi karşılaşıyoruz? Yoksa daha değişik gayelere, arzulara basamak olmak bakımından mı mazinin orijinalitesinden istifade yoluna gidiyor. Bütün bu sorulara ilâve olarak, her türlü edebiyat akımlarını, ifade şekillerini, felsefî ekollerini kopye eden bir yığışmış olan şiir sanatımız, kendi bünyesinde bir değişikliğe ihtiyacı mı hissetmiştir?

Eserlerine Divan, Divançe gibi Osmanlı şairlerinin klasik tâbirini koyal Behçet Necatigil, Turgut Uyar ve kitabının adı orijinal bir ifade taşımamakla beraber Atilla İlhan, şiirlerini yazarken şekil yönüyle yeni denemelere giriştiler.

Bu yeni şekil ne olabilir? Hiç de akla gelecek şey değil! Bunlar, bir asırdır yıpratılan eski edebî mirasımızın şiir şekli olan gazel, rûbâi veya kafiyeleşmiş itibariyle gazele çalan şiirlerdir.

Bizde yıllardır geçmiş tarihimizin içinde teğekkül eden her türlü gelenek ve göreneklerimiz, mimariden edebiyata varasıya bütün sanat tâlâkilerimiz yıpratılmaya ve unutulmaya terk edilmişti. Kendi hallerine terk edilse gene bir şey değil. Türbeler, tarihî çeşmeler, tâmir bahanesiyle zarf camiler kör kazmalarla

darbelenirken; tarih, edebiyat ve siyasetimizi muhafaza eden nadide yazma eserlerimiz denize atıldı, Bulgarlara en ucuz fiyatla kilo hesabıyla satıldı. Mason idareciler ve onların yamağı ulûfeci materyalist edebiyatçılar nazîst es çirkin hakaretlerle terzile yeltendiler.

Fakat son zamanlarda, bilhassa edebiyatçılar arasında bir çalkalanma göze çarpmaya başladı. Bir takım yazarlar geçmiş yüzyılların sanat ve düşünce akımlarından istifade eden bir müzlik şekilde bir düşünce ileri sürdüler. Sanat geleneklerimizden istifade mümkün müydü? Cumhuriyet tarihinden beri halk edebiyatından bu tip bir istifade yolu denenmiştir. Kozma, mani, destan, masal, fıkra gibi edebî neveleri kullanarak yeni eserler veren şairler oldu. Ama şimdi bu akım divan edebiyatına da sığrayacaktı.

Bundan önce Orhan Veli, Eftalun Cem Güney, Metin Ant, Nazım Hikmet ve komünizm suçundan yurt dışına sürüldüğü Portev Nallı Boratavların halk edebiyatına dönüşlerinin sebebi nedir? Şimdi de bir takım şair ve romancıların eski sanat geleneklerimizden istifade arzuları bir sanat endişesi mi taşıyor yoksa edebiyat sahasında kuhandacak bir komünist taktiği mi ifade ediyor?

Bu müphem meselelerin izahını gelecek haftaya bırakalım.

Nobel edebiyat mükâfatı dördüncü defa gene bir Rus yazarına verildi. Boris Pasternak İvan Benin (1933), Solokof ve bunlara ilâveten 1970 yılında da Aleksandr Soljenitsin Nobel edebiyat mükâfatını kazanan Rus yazarlardı.

Aleksandr Soljenitsin 1918 yılında Don Nehri üzerinde kurulmuş Rostov şehrinde doğmuştur. Moskova Üniversitesinde fizik okumuş, İkinci Dünya Savaşına katılmış bir öğretmendir. Ancak 1945 yılında hic sebepsiz yere aniden tutuklanmıştır. O yıllarda Rusyanın başında komünist kasap Stalin vardı. Stalin'in vehmi etrafında bulunan herkese sırayet etmişti. Komünist ileri gelenleri her an bir sabotaj, idam veya hapis cezası beklerdi.

Soljenitsin'in hapsi de böyle oldu. Meğer bu yazar Sovyet aleyhtarı propaganda girişmiş. Hemen duruşma ve akabinde 8 yıl hapis cezası. Çaresiz 8 yıl ağır hapis olarak yatı. 1953 yılında tahliye edildi. Ama bir Türk ülkesi olan Kazakistan'a sürülerek mecburi iskâna tabi tutuldu. Burada da kanserli olduğu söylenerek mahsus hastahaneye tıkıldı. Bu hükümler Aleksandr Soljenitsin'in komünist düşünceden soğumasını ve bu rejime isyanını sağladı.

Aradan zaman geçti. 1957 yılında Kuruşçev'in emriyle Soljenitsin'in suçsuzluğu hakkında Yüksek Mahkeme'den karar alındı. Yazar, Rusya'da yazarlardan bir kısmının toplandığı Novy Mir dergisinde yazmaya başladı. İvan Denizoviç'in Bir Günü, adlı eseri 1962 yılında bu dergide neşredildi. 1964'te Novy Mir dergisi Soljenitsin'i «Lenin Ödülü'ne» aday gösterdi. Bu zamanda yazar komünizmden iyice soğumuş, imah ifadeleri ona sataşmaya başlamış ve Rusya'da bir yıl evvel Kuruşçev düşmüş, onun yerine yeni tipte çarlar geçmişti. Komünist Partisinin gazeteleri Pravda ve İzvestia derhal ateş püskürtmeye başladılar. Komünist Yazarlar Birliği'nin neşir organı Literaturnaya Gazeta da bu kervana katılmakta gecikmedi.

Artık Rus bürokratlarının gözünden Soljenitsin iyice düştü. İsmi ağza alınamaz oldu. Yazar tamamen yalnızlığa terk edildi.

Bunun üzerine Soljenitsin Kanserli Köşü, İlk Çember adlı, eserlerini Avrupa'ya kaçırda. Komünizmi ve Stalin'i imah şekilde tenkid eden bu eserler bütün dünyaya yayıldı. Rusya'da edebiyatçılara ve aydınlarla yapılan baskı bir kere daha ortaya çıktı.

Bütün bunlar komünistleri daha çok şırtlandırdı.

Yazarlar Birliği Soljenitsin'i Birlikten ihraç etti ve mahkemeye verdi. Soljenitsin en ağır iftiralara maruz kaldı.

Yazarlar Birliği'nin IV. Kongresi 16 Mayıs 1967 yılında yapılırken Soljenitsin'e olmadık komünist iftira taktiklerine giriştiler. Artık iyice sabrı tayan Soljenitsin Yazarlar Birliği'ne kongre çalışmalarını sırasında ağır bir mektupla cevap verdi. Komünist sansüre karşı çıktı.

Yazarın Avrupa'ya çıkmasına izin bile verilmedi. Bu hal, komünist ülkelerde fikir hürriyetinin ne halde olduğunu gösterir.

Bütün bunlara rağmen Soljenitsin; İlk Çember, Kanserli Köşü, İvan Denizoviç'in Hayatında Bir gün gibi eserleriyle Nobel Mükâfatına layık görüldü.

Sosyoloji Kongresinde

KOMÜNİZMİN PROPAGANDASI

Geçtiğimiz Eylül ayı sonlarında Varna'da toplanan «Dünya Sosyoloji Kongresi» memleketimizde dilinin altında bakla saklayıp dışarı çıkarmak için fırsat kollayanlara imkân vermiştir.

Bir zamanlar bizim olan ve iftiharla yad ettiğimiz bir zaferin hatırasını taşıyan ve şimdi de Komünist Bulgaristan'ın esareti altında bulunan Varna'da UNESCO adlı Beynelmilel Sionizm'e hizmet eden bir teşkilât tarafından organize edilen bu kongre adeta Marksizm'in tek doğru olduğunu isbatlamak için toplanmıştır.

Kongreye katılan delegelerin bir kısmı komünist olduğu gibi üzerinde durulan meseleler de komünizmi tek dünya görüşü olarak tesbite yarayan meselelerdir. Meselâ Kongreye katılan 3500 delegeden sadece 500 tanesi Bulgardır. Üzerinde durulan meseleler de «Leninizm ve Toplumsal Teori» «Toplumsal Gelişme Teorileri» «Mark sist Açısından Toplumsal ve Tarihsel Gelişim Fikri» gibi kasden hazırlanmış mevzular.

Bilindiği gibi ilim bir ideoloji değildir. Bu yönüyle ilim hiçbir zaman ne toplum, ne de ferdin gayesi olamaz. İlim; para, yazı, söz v.s. gibi ideolojiler arası kongrede kullanılan en tesirli bir silâhtır. Yani ilim ideolojilerin tahakküm aletidir.

Bu tarihin teyid ettiği gerçektir. Ki sosyoloji nin de istismarına vesile olmuştur.

Sosyoloji kuranlar Salomon Reinak ve Emil Durkheim adlı iki yahudi düşündürüdür. Ve böylece sosyoloji ta başlangıcında yahudiliğin kontrolünde gelişmiş ve esasını, prensiplerini Tevrat'ın ayetlerinde bulmuştur. Ve yahudilik Tevhid akidesine dayanan dini ortadan kaldırmak ve cemiyetlerin gelişmesinde en müessir bir müessese olan dinin ve onun kaynaklık ettiği ideolojilerin tesirlerini inkâr etmek için tezgâhlanmış. Bunun yerine de cemiyetlerin gelişmesinde madde ve maddenin kaynaklık ettiği diğer bir takım sapık izahlara mesned teşkil etmiştir.

Ve bugün sosyoloji yahudiliğin milletleri yıkan âletli olan komünizmin zanlarını isbatlamakla vazifelendirilmiştir.

İşte son «Dünya Sosyoloji Kongresi» bu vazifeyi ifâ ile toplanmış bir kongredir. Bir misal vermek icab ederse, kongrede sunulan bir bildirisinde «Kenya'nın gelişmesini engelleyen unsurlar» üzerinde durulurken bir delege, bu unsurların dili ayırımı ve halkın cehaleti olduğunu ileri sürmüştü. Bunun üzerine zaten çoğunlukta bulunan komünist şarlatanlar itiraz ederek «Ana gelişkinin dile ya da halkın cehaleti ile değil, sınıf sorununa bağlanması gerektiğini» tekrarlamışlardır. Hadiselerin sınıf çatışması olduğu şeklindeki komünist bir izah tarzı adeta sosyolojinin de kabul ettiği bir gerçek olarak benimsenilmek istenmiştir. Hakezâ gecekondulu meselesi görüşülürken de, aynı sakat yola dönmüştür. Gecekondulu hayatının sebebi olarak hızla artan köylülüğün kurtulma gayretine karşılık bu talebin karşılanamaması, yani toplumun feodal yapısının daha hızlı değişmesi, fakat, ona paralel hızla endüstri düzenine geçilememesidir» gösterilmiştir.

Eğer ilmin haysiyeti bu kadar aşağıya düşmeseydi ve ilim yukarıdaki ajanların çöplendiği bir küllük haline gelmeseydi, cemiyetlerdeki menfi yönlü gelişmesinin yahudi emperyalizminin varlığına ve bu emperyalizmi kuracak millî iktidarların mevcut olmayışına bağlanırdı. Zira günümüzde toplumların müsbet yönde gelişmelerini engelleyen yegâne faktör, bitmek tükenmez bir iştiha ile milletleri soyan ve dünyayı kıskaç içine almış bulunan yahudi emperyalizmidir. Ve bu izah hadiselerin tek doğru izahıdır. Bu tarihi gerçeğe gözlerini kapayanlar da ergeç doğruyu görmeye mecbur kalacaklardır.

Dirisi de Ölüsü de Baş Belâsı

«Can çıkmayınca huy çıkmaz» derler. Fakat son Mısır Firavunu Nasır'ın canı çıkmamasına rağmen huyı çıkmamıştır. Sağlığında bir çok Mısırlıyı öldüren, idam ettiren Nasır bu vazifesini öldükten sonra da yürütmesini bilmiştir. «Nasıl olur?» demeyiniz. Cenaze merasiminde 48 kişinin ölümü ne, 80 kişinin yaralanmasına sebep olmadı mı? Mezara girme den önce son katilamını da başarı ile bitirdi sayılır velhasıl.

İşe Nereden Başlamalı?

Millî Eğitim Bakanı bu sıralarda çok telaşlı. El atmadığı mesele yok gibi birşey. Bakan geçenlerde de Bursa'da yaptığı bir basın toplantısında «Üniversitelerde ıslahat hareketine girişeceğiz» demiş.

Bakanın kararı gayet mâkul Kendisini tebrik ederiz. Gerçekten üniversite meselesine eğilmek lazımdı. Fakat bu ıslahat hareketine localardan başlansa daha iyi olur kanaatindeyiz. Çünkü bataklık kurutulursa sivrisinek tehlikesi zaten kalmaz.

DOST HATIRI İÇİN NE YAPILMAZ Kİ!

Demirel, son Bulgaristan ziyaretinde, Sofya'da «meçhul asker» anıtına çelenk koyup, saygı duruşunda bulunmuş. Olur böyle şeyler. Komünist bir ülke dost olarak kabul edildikten sonra onun hatırı için ne yapılmaz ki? Gerekirse, dün Balkanlarda onbinlerce kardeşimizi katleden, kurşuna diken, Bulgar komitacılarının sembolü «meçhul asker» e çelenk konarak ruhuna Fatiha bile okunur.

RUH

HASTALARI ÇOĞALIYOR

6 Ekimde başlayan 6. Nöro Psikiyatri kongresinde Türkiye'de 499 Ruh doktorunun bulunduğu söylendi. Bu sayı gerçekten az. Milleti ideolojik yapısı son derece sağlam olmasına rağmen, okullara giden millet evlatlarının çoğu ruh hastası olarak diploma almak tadır. Okullarda verilen gayrimillî kültür, ilim kılığında okutulmakta millî kültüre yer verilmemektedir. Materyalizm ile körpe dimağlar şartlandırılmakta, gençler gerçek ilimden bihaber olarak yetiştirilmektedir. Şu, kendisini «Sosyalist, devrimci» olarak tanıtanlar var ya, işte bunların hepsi bu yabancı kültürlerin esir aldığı ruh hastalarıdır.

Nöro - Psikiyatri ilerde sıkışmak istemiyorsa şimdiden bu işin bir çaresine bakması icabeder.

Haşereleler

Kış Uykusundan

Uyanmaya

Başladı

DİSK Ankara Bölge temsilcisi Uğur Cankocak gazetelere bir demec vererek: «İşçi sınıfının Anayasayı tastamam ve eksiksiz olarak uygulamak için giriştiği eylemler devam edecektir.» demiş.

Bunun manası, «Türkiye'de bir 16 Haziran oldu. Bundan sonra da 16 Haziranlar meydana getirilmeye devam edilecek» demektir.

Yine, DİSK, nedendir bilinmez dört Rus'u Türkiye'ye davet etmiş.

Bunların üstüne bir de Brejnev'in Baku'da yaptığı konuşmaya ne dersiniz?

«Türkiye ile olan ilişkilerimizde çok şeyler yapılmış ve ileride de daha çok şey yapılması gerekmektedir.»

Mesele gayet güzel anlatılıyor, değil mi?

Kemik Kimin Ağzında Kalacak?

Bir zamanlar millete hep beraber hücum eden komünist uşaklar, gittikleri yerde milletten gereken cevabı alınca param parça oldular. Her parça kendi arasında tekrar parçalanıp ortaya acayip fikirler attı. Yok «önce eylem, sonra teori» veya «önce teori, sonra eylem» falan, filan. Akılları sıra milleti kandıracaklar.

İşte bu parçalardan ikisi geçenlerde kıyasıya birbirine girdi. Millî Demokratik Devrimci (MDD) denilen komünistler TİP kongresini bastılar. Şimdi bu hadisenin bazı bölümlerini EMEK mecmuasının 21 Eylül 1970 tarihli «Haftalık Yayın» ndan okuyalım.

«TİP büyük kongresi başlamıştı. Parti militanları kongre binası içinde ve etrafında tedbir almışlardı. Bu iş MDD'ci Burjuva ajanlarının işini bozmuştu. Bu sefer MDD'ci hainlerin amaçları kongre basarak, yaptırmamak şekline dönmüştü. İlk darbe, Antep'te arkadaşımız 60 yaşına yaklaşan B. Çeliker'e torunu yaşındaki bir faşist zorbadan geldi. Bu na partililer karşılık verince taşı tarağı toplayıp gittiler. MDD'ci ihanet şebekesi oradan TİP genel merkezine gelecek... Prof. Sadun Aren'i hırpalayıp, yaralayarak bir odaya kapatmışlar ve Atilla Aşut ile Savaş Arı dövmeğe başlamışlardır. Bir yandan da hırsızlık yapılmış, kıymetli eşya toplanmıştır. Bir insanın yere yatırılarak, iki kolundan ve iki ayağından dört adamın tutup, bir hayvanın ise hayalına tekme savurması hangi... Kitapta yazılıdır? Şimdi o la ya maruz kalan arkadaşımız kan içmektedir. Bir insana 20 kişinin çullanması ve çivili sopalarla sırtından kafasına kadar insafsızca vurulması bir insanın ağzından gırtlığına kadar kalas sokulması... Evet saldırgan güruhunun işkence masası memurları olduklarına şüphe var mı daha?»

Bu son hadise soldaki hırsların arttığını gösterir. Hele hırlasınlar, bakalım kemik kim alacak?

KOMÜNİST İHTİLAL TEKNİĞİ

— 14 —

c. Komünist partisi ihtilalin plânlayıcısı ve kurmayı olmak üzere teşkilatlanmıştır. Teşkilâtın bütün prensipleri bu ana hedefe varmak için ortaya konmuştur.

Komünist teşkilatlanma prensipleri hususunda Stalin'in «Leninizmin İlkeleri» adlı kitabı katı bir fikir verebilir. Bu bakımdan bazı iktibaslarla bulunacağız.

«Parti, işçi sınıfının öncü müfrezesi. Partinin her şeyden önce işçi sınıfının öncü müfrezesi olması gerekir.» Yukarıda işçi sınıfının mücadelesinin güçlüklerinden, bu mücadelenin çapraşık şartlarından bahsettim. Strateji ve taktiğe, ihtiyatlara ve manevralara değindim. Bu şartlar savaş şartları kadar çapraşıktır. Bu şartlar altın da doğru yolu kim bulabilir? Milyonlarca proletere doğru yönü kim verebilir? Savaş halinde olan hiç bir ordu, eğer yenilmek istemiyorsa, tecrübeli bir kurmay heyetinden vaz geçemeyeceği açık değil midir. Fakat bu kurmay heyetini nerede bulmalı? Ancak proleteryanın devrimci partisi, bu kurmay heyeti olabilir. Devrimci bir partisi bulunmayan işçi sınıfı, kurmaysız bir ordudur. Parti proleteryanın «savaş kurmay heyetidir» (Leninizmin İlkeleri. Stalin. Shf: 98-99).

«Parti işçi sınıfının teşkilâtı müfrezesidir.» «Parti proleteryanın sınıf teşkilâtlanışının en yüksek şeklidir.» «Parti proleterya iktidarının aletidir.» «Parti hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliğidir.» «Parti oportünist unsurları tasfiye ederek güçlenir.» gibi prensipler, parti'nin komünizmi kurmak hususunda rehber olmak vazifesinden çıkmaktadır. Yukarıda izah edilen şekliyle katı bir merkezîyet, robotlaştırılan bir disiplin tesis eden parti, komünist mücadelenin beyndir.

Komünist partisinin bünyesini inceledikten sonra, komünizmin mücadele stiline geçebiliriz.

KOMÜNİZMİN MÜCADELE STİLİ: SİLÂHLI AYAKLANMA

Komünizmin mücadele anlayışını inceleyen, harbin politikanın son noktası olduğunu belirtmiştik. Bu prensipten hareket eden komünistler bütün mücadele vasıtalarını tek bir hedefe yöneltirler. Parlamento, sendikalar, üniversiteler,, basın v.s. bu maksat için birleşir. Bütün vasıtalar, düşmanın iradesini yıkmaya yönelir. Bu yıkım işi ile birlikte silâhlı isyanlar başgösterir. Sulhcü ve silâhlı mücadele birbirinden ayrılmaz.

LENİN'E GÖRE SİLÂHLI MÜCADELE

Lenin 1916 Temmuzunda yayınladığı «Marxizm ve Ayaklanma» başlıklı yazısında şöyle diyor: «Hakim «sosyalist» partilerin Marxizmi bozmak için baş vurdukları en sefil ve belki de en yaygın yol, ayaklanma hazırlığını ve genellikle ayaklanmayı bir sanat olarak ele almanın «Blanquizm» olduğu yalanıdır...»

Ayaklanmayı bir sanat olarak ele aldıkları için, Blanquizmle suçlanıyor demek Marxistler Ayaklanmanın özellikle bir sanat olduğunu, bir sanat olarak ele alınması gerektiğini... söyleyerek, bu konuda görüşlerini en açık, en kesin biçimde açıklayan Marx'm kendisi olduğunu bir teh Marxist yalanlayabilir mi?» (1)

Marxizmin özünün ihtilal, mücadelesi nin vazgeçilmez unsurunun da silâhlı mücadele, ayaklanma ve sınıf harbi olduğu kesin surette ortaya çıkmış bulunuyor. Bu yansıyla Lenin, Marxistlerin ayaklanma ve

hazırlık çalışmalarının komünizm için vazgeçilmez önemini belirtmiş oluyor. Ancak Lenin bu konuda daha teferruatlı silâhlı isyan denemeleri de plânlamıştır. Londra Kongresinden önce şunları söyler:

SİLÂHLI MÜCADELENİN İKİ GAYESİ.

«Bizi ilgilendiren şey silâhlı mücadeledir. Bu mücadele fertler ve küçük gruplar tarafından yönetilir silâhlı mücadele bir birinden farklı iki amaç güder: birincisi, bu çarpışma bazı kimseleri, ordudaki ve polis-te şefleri, astları öldürme amacındadır. Müsadere edilen paralardan bir parçası parti hazinesine alınır, bir parçası bir ayaklanma hazırlama ve silâhlandırma özel amacı için, bir kısmı da sözünü ettiğimiz mücadelede döğüşen kişilerin geçimi için harlanır. (2)

Lenin ve Leninizmin prensipleri sıkıya bağlı olan komünistler bu dersi unutmuyor. Ve her yerde en adi cinayetlerin tertipçisi ve mesulü oluyorlar. Biraz ileride bu cinayet taktiklerini misalleriyle açıklayacağız.

Lenin «Marxizm her çeşit mücadele biçimini kabul eder» diyordu. Aynı şekilde silâhlı mücadelenin bütün şekillerini, hiç bir ahlâki tahdit kabul etmeden tatbik eder. Soygun, yağma, hırsızlık, sokak muharebeleri, şehir ve köylerde çetecilik, sabotajlar ve haincesine yapılan bir harp. Hülâsa komünistler bütün silâhlı saldırı şekillerini, barışçı diğer vasıtalarla birlikte icra eder.

Silâhlı mücadelenin iki gayesinden birincisi, anti komünist saflarda panik meydana getirmektir. Böylece komünizmin kanlı diktasına karşı durma cesareti yok olur Hükümet ve devlet adamları öldürülme korkusu ile komünistlere karşı yapılacak hareketlerde pasif kalmayı tercih ederler. Bu komünistlerin silâhlı mücadeleden bekledikleri manevî terördür. İkincisi ise açık ça soygun manasına gelir.

SİLÂHLI MÜCADELENİN DEĞİŞİK BİR YÜZÜ: SOYGUN.

Lenin yukarıda adı geçen yazısında şöyle devam eder. «Büyük müsadere toplanan paralar-Kafkasya'da 300.000 rubleden, Moskova'da 875.000 rubleden fazla her şeyden önce, devrimci partilere gitmiştir. Bu paraların daha azca kısmı ise müsadere işinin devamını sağlayabilmek için harcanmıştır.» (3)

Lenin'in sözünü ettiği Moskova müsaderesi 1906 ve 1907 yıllarının en önemli soygunlarından biriydi. 20 kadar Maximalist Boyeviki Karşılıklı Ticaret Kredi Bankasını soymuşlar, 4 muhafızın elinden silâhlarını alarak 875 bin rublelik bir soygunu başarmışlardır. Bu olayın cereyan ettiği Mart'tan sonra, Ekim ayında ise, Fomarny Pereulok sokağında (Saint Petersburg) gene aynı bankanın bir şubesini soyarak, şubeden Merkez Bankasına para taşıyan zırhlı arabayı talan etmişlerdi. Bu soygunda kullanılan patlayıcı maddeler de, Stelypi'nin villasında kullanılan bombalar da Krassin'in «Teknik İşler Bürosu»ndan gelmişti. (4)

«Soygunları aslında Federalist Sosyalistlerden 6 kişilik bir çete yapıyordu. Bunlar oralarda karargâh kuran 263. Alay askerlerinin üniformalarını giyorlardı soygunlarda. Topladıkları büyük paraları «güvenilir adamlar»a veriyorlardı. Sonraları şikâyetlerde bulunduklarında anlaşıldı ki,

paraların önemlice bir kısmı kendi partilere değil, Lenin'in kasasına gitmektedir. (5)

Görülüyor ki komünistler silâhlı müsadere adını verdikleri iğrenç yağma hareketini yapmak için bol bol kullanmışlardır. Biraz sonra komünistlerin düşman saflarında ve kendi saflarında nasıl temizlik yaptıklarını ve cinayetlerin gayesini göreceğiz.

LENİN SİLÂHLI MÜCADELE TALİMATI HAZIRLIYOR

Lenin'in silâhlı mücadele anlayışı, bir temenniden ibaret değildi Cinayet, soygun ve isyan için son derece teferruatlı talimatlar hazırlamıştı Bunlardan biri şudur. 1905 kızıl pazar hadiselerinden sonra silâhlı isyan Lenin'in tek mesgalesi olmuştu Plakhanou, Martov gibi sosyalist şefler isyancıların silâha sarılmamaları gerektiğini söylerken, Lenin «Tersine» diye cevap veriyordu Lenin. Çok daha sıkı şekilde silâha sarılmış olmaları gerekirdi, çok daha enerjik, çok daha kararlı. Silâhlı bir ayaklanmaya hazırlanmayanlar devrimin desteklevecileri arasından ayıklanmalı ve düşmanların, bozguncuların «Yaz ve sonbahar aylarında ise İsviçre'den Rusya'yı pespese ve çok sayıda talimat göndermeve başlamıştı:

«Dehşet içinde bakıyorum yarım yıldan beri bombalardan söz ediyoruz da daha bir tane bile yapılmamış... Formalite peşinde kosup durmayın, Tanrı askına bırakın bu elinizdeki şemaları, şeytan çarpsın «Hakları, fonksiyonları, imtiyazları.» Partiye adam girsün diye oyalanıp durmayın - silâhlı bir ayaklanma için sacma bir istek bu... tek gereklilik, polise karşı dayanmak ve Car'ın askerî birliklerine karşı döğüşmeve hazır ve istekli olmaktır...» (16 Ekim 1905 Mektubu).

Ve çok daha avrıntılı, pratik amaçlı talimat da hazırlamıştı:

«Her birliğe kısa ve basit bomba formülü verin... Birlikler, askerî eğitimlerini, hemen girişecekleri fiili çarpışmalarla birlikte baslasınlar. Bazısı bir ispiyoncu öldürsün veya bir polis karakolunu havaya uçursun: diğerleri ise bir bankaya saldırınsın. Aldığı paralar ayaklanma için kullanılsın...»

«Tüfekler, tabancalar, bombalar, bıçaklar, ates buluşturacak vaflı bezler, mus-talar, demir sopalar, barikat yapımı için kürek ve kazmalar, dinamit lokumları, ip-ler veya ip merdivenleri, dikenli teller, süvarilere karşı verilecek civiller...»

«Bundan daha başka parolalar, hareketlilik ve süröriz saldırılarının önemi, su baylarla ve askerlerle dostca ilişkiler kurulması ve devam ettirilmesi; kadın, çocuk ve yaşlıların kullanılması, ve tek başına yalnızca duran bir polis'in elinden silâhını alarak veya evlerin çatılarına çıkıp, aşağıdan geçen birliklerin üzerine sıcak su, asit, ve ya taş ile saldırarak olan halk birliklerinin görevleri gibi konularda yazmıstı.» (6)

(Devamı Gelecek Sayıda)

(1) Gerilla Savaşı ve Marxizm. W.F. Pomeroy. Shf: 122. Ekim Yayınevi. Ankara 1969

(2) Lenin bu sözleri ilk defa, gizli proletarî gazetesi'nin 13 Ekim 1906 tarihli 5. nüshasında yayımlanmıştır.

(3) Devrim Yapın Üç Adam. Bertram D. Wolfe. Çeviren: Ünal Oskay. Shf: 452

(4) a.g.e. Shf: 462-463.

(5) a.g.e. Shf: 464.

(6) a.g.e. Shf. 442-443.

millî kültür lûgatçesi

Mİ'RACIN SÜBUT DELİLLERİ

Mi'racın vukunuu gösteren deliller hususunda Hızır Bey şöyle demektedir:

«Peygamberin mi'racının bedeni ile ve uyanık olarak olduğu keyfiyeti âyetle, meşhur hadislerle ve Haber-i Âhad ile sabittir.» (20)

Meşhur âlim Aliyyü'l-Kârî ise bu hususta şöyle demektedir:

«Mi'racın Mekke'den Mescid-i Aksâ'ya kadar ki kısmı kitapla sabittir. Bunu inkâr eden kâfir olur Mescid-i Aksâ'dan Semâ'ya kadarki kısmı Meşhur hadislerle sabittir. Bunu inkâr eden kimse bid'atçı olur. Semâ'dan Cennete, Arşa ve Mâverâyı Âleme çıkışı ise Haber-i Âhad ile sabittir. Bunu inkâr eden ise muhtl (hatâ etmiş) olur.» (21).

Allâme-i Sâni Saadeddin Teftazânî ise şöyle demektedir:

«Resûlullahın mi'racı uyanık halinde ve bedeni ile olmuştur. Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya kadar olan kısmı kitapla sabittir. Delili kesindir. Semâ'ya kadar mi'rac ise Meşhurdur. Semâ'dan Arşa ve diğer yerlere gitmesi ise Haber-i Âhad ile sabittir.» (22)

Allah'ı Görmek Mümkün müdür?

Mi'racda Resulullah (S.A.S.)'in Allah'ı (C.C.) görmesi meselesinde ümmet ihtilaf etmişlerdir. Mezheplerin bu husustaki görüşleri şudur:

Mutezilenin görüşü:

«Dünya ve âhirette Allahı görmek mümkün değildir ve Allahı kimse göremiyecektir.» derler.

Kerrâmiye ve Müşebbihe'nin görüşleri

Bunlar ise, âhirette Allahın bir cihet ve mekânda cisim olarak görüleceğini vehm ederler. Ashında bunlar Allahın cismanî olduğuna inanırlar. (23)

Bu mezhepler Peygamber Efendimizin haber vermiş olduğu sapık fırkalardan oldukları için, bunların Ehl-i Sünnete uymayan görüşleri kabul edilmez.

Ehl-i Sünnetin Görüşü:

Allahı görmenin mümkün olduğu hususunda Ehl-i Sünnet âlimleri iki çeşit delil getirirler:

1. Akli Delil:

Biz, gözümüzü açıp baktığımızda, kendi zatı ile kâim olan boy en gibi cevherleri başkası ile kâim olan renk ve ışık gibi ârazları görüyor ve birbirlerinden ayırt edebiliyoruz. Cevherlerle ârazları görmemizi temin eden sebep, ikisinin de müştereken sahip oldukları «Vücut» keyfiyetidir. Yani ikisini de, mevcut oldukları için görebiliyoruz. Eğer mevcut olmasalardı, görmemiz mümkün olmazdı.

Netice olarak; vücut yani «var olma» keyfiyetinde Allah (C.C.) da cevher ve ârazla müşterektir. Yani Allah vardır O halde, görmeyi mümkün kılan «vücut sıfatı» Allah (C.C.) hakkında da tahakkuk etmiş olduğundan, Allahı görmek mümkündür.

2. Nakli Delil:

Bu meseledeki delil Kur'an-ı Kerimin âyeti kerimesidir:

«(Musa dedi ki) Ey Rabbim bana (zâtını) göster de, seni göreyim. Rabbi; Sen, beni elbette göremezsin. Fakat dağa bak, eğer verinde durabiliyorsa ondan sonra beni görebilirsin, dedi.» (24)

Bu âyetle, iki yönden Allah'ı görmenin mümkün olduğu isbatlanmaktadır: (25)

a — Musa (AS) Rabbından, onu görmek istedi. Eğer Allahı (C.C.) görmek imkansız olsa idi böyle bir istekte bulunmaz

Mİ'RAC

— 3 —

dı. Zira Hz. Musanın, imkansız olduğunu bilerek Allahı görmek istemesi muhaldir. Çünkü bu, mümkün olmayan bir şeyi istemek olur ki, bir Peygamber için abestir. Eğer Hz. Musa, Allahı görmenin imkansızlığını bilmiyerek istemiş ise, cahillik olur ki; Allah (C.C.) hakkında câiz olan ve olmayan şeyleri bilmemek de Peygamberliğe aykırı olur. O halde Allahı görmek câizdir ki, Hz. Musa Rabbini görmeyi istemiştir.

b — Allah (C.C.) kendisinin görülmesi ni dağın yerinde kalabilmesine bağlamıştır. Dağın yerinde kalabilmesi ise mümkündür. Mümküne bağlanan şey de mümkündür. O halde, Allahı görmek mümkündür. «Allahı Görmek» meselesini Ehl-i Sünnet üç yönden incelemektedir:

- 1 — Allahı âhirette görmek.
- 2 — Allahı dünyada görmek.
- 3 — Allahı rüyada görmek.

ÂHİRETTE ALLAHİ GÖRMEK

Ehl-i Sünnet âhirette mü'minlerin Allahı (C.C.) karılıktan, mekândan ve cismâniyetten münezze olarak göreceklerinde müttetikler. Ehl-i Sünnet âlimlerinden Ömer Neseffî «Akaid» risalesinde bu hususu şöyle ifade eder: «Allahı görmek aklen câizdir. Naklen (yani âyet ve hadiselerle göre) ise vâciptir.»

Fatihin hocası Hızır Bey şöyle der: «Mü'minlerin, baş gözleriyle, Allahı görmeleri vukû bulacaktır. Velâkin kör olanlar (yani kâfirler) O'nu göremezler.» (26)

Yine bu meselede, Allâme Ebu'l-Hasan Sirâci'd-Din Aliyyi-bni Osman da şunları kaydeder: «Mü'minler Allahı keyfiyetsiz mâhiyetini idrak etmeden ve misalsiz olarak görürler. Allahı görünce bütün cennet nimetlerini unuturlar. Siz Mutezilenin bu husustaki bâtil itikadından sakının.» (27)

Aliyyü'l-Kârî bu beyitleri şerh ederken ulemânın şu görüşlerini nakleder: (28)

1. İbnü Ebî Cemre der ki; «Allahı görmek meselesinde bu ümmetle diğer ümmetlerin mü'minleri müsavıdır.»

2. «Ahkâmü'l-Mercan» kitabı, İbnü Abdî's-Selâm'ın «Kavâidü's-Sügrâ» kitabından naklen şunları kaydeder; Allahı görmek insanlara mahsustur. Melekler ve cinler Allahı göremeyeceklerdir.»

3. Ebu'l-Hasanî'l-Eş'arî «İbâne» kitabında; «Melekler de âhirette Allahı görürler.» demektedir. Beyhaki, İbnü'l-Kayyim Celâlüddin Belkaynî, Celâlüddin Süyûtî de aynı görüşe sahiptirler. Hatta Belkaynî cinlerin mü'minlerinin de Allahı görecekleri kanaatindedir.

Seyhulislâm İbrahim Beycûrî ise bu hususta şöyle der: «Cinlerin mü'minleri de, diğer mü'minlerle beraber, «Mevkîf» ta Allahı görürler. Bu, kesindir. Cennette görmeleri ise kuvvetle muhtemeldir. Allahı akıl sahiplerinden başkası, meselâ hayvanât göremezler. Cennet ehli Cuma ve bayram günleri görürler. Mü'minlerin Havassı ise, her sabah ve akşam Rablerini göreceklerdir.» (29)

İmamı Âzam Ebû Hanîfe ise Fıkhı Ekber kitabında; «Cennette mü'minler Rab-

lerini baş gözleriyle görürler. Fakat aralarında mesafe, teşbih ve keyfiyet olmayacaktır.» demektedir.

ÂHİRETTE ALLAHİ GÖRMENİN NAKLİ DELİLLERİ

Kitaptan:

«Yüzler vardır o gün terü tazedir. Rablerini göreceklerdir.» (30)

Sünnetten:

Cerirü'bnü Abdillâh (R.A.) dan rivayet edildiğine göre; Nebî (SAS) bir gece, ayın on dördünde aya bakarak; «Muhakkak siz hepiniz, âhirette Rabbinizi şu kameri görüp de şüphe etmediğiniz gibi göreceksiniz» buyurdular. (31)

Bu «rü'yet» hadisini Hulefâ-i Erbaa, Abdullah İbnü Abbas, Abdullah İbnü Mesud, Suhayp ve Enes gibi ashabın büyüklerinden virni bir zat rivayet etmişlerdir.

İcmâdan:

Muhallifler zuhur etmezden evvel, bütün ümmet; sahabe tabiün, tebe'uttabiün hepsi âhirette Allah'ın görüleceği hususunda ittifak etmişlerdir. Bu husustaki âyet ve hadislerle de zahirleri üzerine mâna vermişlerdir. Onların bu ittifakı icmâ delili olmuştur. (32)

DÜNYADA ALLAHİ GÖRMEK

Bu hususta Seyyid Serif Cürcanî, İmam Amidî'nin şu açıklamasını nakleder: (33)

«Bizim devrimizdeki bütün imamlar dünyada ve âhirette Allahın görülmesinin aklen câiz olduğunda müttetikler. Fakat dünyada Allahın görülmesinin sem'an (yani âyet ve hadiselerle göre) câiz olup ol mamasında ihtilâf ettiler. Bir kısmı bunun câiz olacağı, bir kısmı da câiz olmayacağı kanaatine vardılar.»

PEYGAMBERİMİZ Mİ'RAC'TA

ALLAHİ NASIL GÖRDÜ?

le der: «Bazı Selef, Mi'racta Peygamberin bu meselede Saadeddin Teftazânî söy Rabbini baş gözüyle gördüğünü söylemişlerse de Cumhâr buna muhaliftir. Sahih olan; Peygamberimiz Rabbini baş gözüyle değil, kalb gözüyle görmüştür. Kendisine, «Rabbini gördün mü?» diye sorulunca; «Kalbimde gördüm» buyurmuştur.» (34)

Allâme İbrahim Lekânî «Cevheretü't-Tevhid» kitabında, Peygamberimizin Rabbini baş gözüyle gördüğünü şu beytiyle ifade eder: «Allahı görmek câizdir. Nebî (S.A.S.) ise dünyada Rabbini görmüştür.»

Bu kitaba hâşive yazar İbrahim Beycûrî ise şu izahatı verir:

(20) Nûkiye. 55. Beyit.

(Devamı Gelecek Sayıda)

(21) Emâli Şerhi Aliyyü'l-Kârî. Shf: 20

(22) Şerh-ü Akaid. Shf: 174.

(23) Şerhü Makâsîd - Saadeddin Teftazânî. Cild: 2, Shf: 111.

(24) El-A'raf Suresi, Âyet: 143.

(25) Şerhü Makâsîd. Cild: 2 Shf: 111, 114. Şerhü Mevâkıf. Cild: 2, Shf: 368,370

(26) Nûkiye. 28. Beyit.

(27) Bed'ul-Emâli. 20 ve 21. Beyitler.

(28) Şerhü Emâli. Shf: 14

(29) Cevheretü't-Tevhid Hâşiyesi. Shf: 61.

(30) El-Kiyâme Suresi, Âyet: 22,23.

(31) Buhârî 9/15, Müslim: 5/37, Ebû Dâvud: 34/20, Tirmizî: 36/15, İbnü Mâce: Mukaddime 13.

(32) Şerhü Makâsîd. Cild: 2, Shf: 116.

(33) Şerhü Mevâkıf - Sevvîd Şerif Cür-cânî. Cild: 2, Shf: 368

(34) Şerhü Akaid. Shf: 170.

Şerhü Makâsîd. Shf: 123

Tevhid. Shf: 61,62

Moskof'un Yardımı Mihnet Verir

(Başarafa 9. Sahifede)

letle münasebetlerinin kesilmemesi için girer. Ekonomik anlaşmalar, siyasi anlaşmalara zemin hazırlamak içindir. Ekonomik bakımdan kontrol altına alınınca siyasi anlaşmalara zorlamak kolaylaşacaktır. Onun arkasından kültür anlaşması imzalanabilecektir. Ve böyle olmuştur. 1964'de imzalanan Kültür Anlaşmasından sonra Türkiye'de neşredilmemiş komünist eser kalmamıştır. Kültür anlaşmasından sonra işgal edilen millet evlâdları kendi kardeşlerine düşman olmuştur. Rusya, milletimizin bu temiz evladlarını, millet varlığına karşı teşkilâtlandırmış, bir beşinci kol vazifesi görmüştür. Bunlar millet üzerinde tedhiş unsuru olmaya başlamıştır.

Ayrıca ekonomik faaliyetleri kontrol etmek, gerekli araştırmaları yapmak bahanesiyle gönderilen uzmanlar, tam bir casusluk faaliyetini icra etmektedirler. Türkiye'de araştırma yapan 90 Rus uzmanından bazıları bu hadiselerle adları karıştığı için sınır dışı edilmiştir. Henüz tesbit edilemeyenler de nasıl bir faaliyet yürütmektedir? Ruslar tarafından işletilen bazı fabrikalarda geçenlerde meydana gelen hadiseler, araştırmacı, mühendis, teknisyen, uzman adıyla gönderilenlerin karanlık işler peşinde koştuğunun bir ifadesidir. İzmir Aliğa Rafinerisinde cereyan eden hadiseler, mes'ullere bir ihtar olmalıdır.

EKONOMİK YATIRIMLARIN STRATEJİK EHEMMİYETİ

Rusya'nın Türkiye'ye yaptığı yatırımlar, hem sanayi kölü, hem de kurulduğu yerler bakımından stratejik değerler taşımaktadır. İskenderun, Artvin, Bandırma, İzmir, Seyitömer ve Seydişehir, bir Türkiye haritasında incelendiğinde alelade yerler olmadığı görülür. Ayrıca kurulan tesisler de alelade tesisler olmayıp, sanayi hayatımızın temelleri mahiyetindedir.

Şurasını da belirtmeliyiz ki, Rusya, Suveyş Kanalı'nda füze rampaları yerleştirmiştir. Libya'da ve Kızıl Deniz'in güney ucunda Socotra'da üsler kurmuştur. Suveyş, Libya, Kızıldeniz'in güney ucu ve İskenderun, Rusya için son derece önemli bir zincir meydana getirmektedir. Türk hariciyesi acaba bunu düşünmüş müdür? Demir cevheri ve kömür Türkiye'nin kuzey kıyısından gelecektir. Acaba İskenderun'a gelinceye kadar müsait başka bir yer yok muydu? Taşıma masraflarının artırılmasının sebebi nedir? Diğer taraftan, Petrol Rafinerisi niçin İzmir'e kurulmuştur? Bu bir tesadüf müdür? Bunların hiç birisi tesadüf değildir. Kaldı ki bu müesseselerin yerleri Türk mühendis ve uzmanları tarafından tesbit edilmemiştir. Hepsisi de yabancı şirket ve uzmanlar tarafından tesbit edilmiş ve kurulmuştur.

Yine, İstanbul Metrosunu yapacak olan Ruslar, gönderdikleri uzmanlarla, fizibilite raporlarını hazırlamaktadırlar. Böylece İstanbul'un en gizliyerleri kontrol edilmekte ve planı çıkarılmaktadır. Rus uzmanlarına resmi casusluk imkânları verilmektedir. Bu iş için 4 Rus mühendisi ve 140 Rus teknisyeni çalışmaktadır.

Şurasını hiç unutmamak gerekir ki, Rusya ideolojik bir devlettir. Rus devletinin her memuru, onun ideolojik karakterine uygun hareket eder. Dolayısıyla uzman sıfatıyla gönderilen kimse, gerçekte Rus politikasının yürütücüleridir. Hatta denebilir ki metro ve fizibilite raporları onların tali görevleridir.

Ekonomik anlaşmaların sebep ve neticelerini bu şekilde tesbit ettikten sonra, Rus zulmü altınlayan esir kardeşlerimizin durumuna geçebiliriz.

ESİR KARDEŞLERİMİZE YAPILAN ZULÜM

Bugüne kadar geçen iktidarlar, Rus zulmü altında inleyen kardeşlerimizden hiç bahsetmemişlerdir. Ruslar, bize karşı Gürcülerin ve Ermenilerin hakkını koruma faaliyetine girerken biz, Batı Türkistan, Kırım, Kafkasya, Bulgaristan ve Yugoslavya'daki kardeşlerimize yapılan zulmü görmedik, feryadlarına kulak tıkadık. Türk hariciyesi, bizim Türkistan davamız vardır demedi. Bunun için de buralardaki kardeşlerimiz, tedri-

can yok edildi, yok ediliyor.

Rusya, bize ekonomik yardım yaparken (!) Türkistandaki kardeşlerimizin bütün imkânlarını ellerinden alıp, bir dilim ekmeğe muhtaç hale getiriyor. Türkistan'dan elde ettiği gelirleri, bizi köleleştirmek için vasıta olarak kullanıyor.

Biz Rusya ile kültür anlaşması yapıp, bütün komünist eserlerin neşrini sağlarken, Türkistan, Kırım, Kafkasya, Azerbaycan, Bulgaristan ve Yugoslavya'da Kur'an yakılıyor, hadis kitapları yırtılıyor, camiler ahır yapılıyor, müslüman-Türk besmele çekmeye hasret hâle geliyor. Türkçe konuşmaktan menediliyor.

Rusya bize yardım etmeden evvel, bu kardeşlerimize yaptığı zulmü durdursun. İhsan istemiyoruz. Yeter ki hakkımız gasbedilmesin.

RUS POLİTİKASININ DİĞER YÖNLERİ

Bugün komünist âlemin dostça (!) açtığı kucağa koşar adımlarla ilerleyen AP iktidarına bazı sorularımız olacaktır. Ruslarla dostluk kurmadan önce, Rusya'nın bizim için tehlikeli olabilecek politik hedeflerini bilmek gerekir. Milleti karanlık mecralara götürmenin mesuliyeti ağırdır. Hesabı çetin verilir. Şimdi aşağıdaki hususları dikkatlice düşünelim.

1— Ruslar, Doğuda bir Ermenistan kurmak isteyen Ermenilere, bu arzularının gerçekleşmesi için yardım eder mi?

2— Yine doğuda bir Gürcistan kurulmasını destekler mi?

3— Rusya, Barzani tarafından yürütülen siyasi kürçülük hareketine yardım ediyor mu? Doğu'da bir Kürdistan devleti kurmayı destekliyor mu?

4— Türkiye'deki komünist hareketin gelişmesinde ve bir ihtilâlin hazırlanmasında, Rusya-

nın ve beşinci kolları olan maskeli-maskesiz teşkilâtların rolü var mıdır?

5— Orta-Doğu'daki ihtilâllerde Rusya'nın rolü var mıdır?

Bu meseleler üzerinde samimi olarak düşünürsek, Rusya ile girişilen münasebetlerde, daha ihtiyatlı olmamız gerektiğini anlarız. Bugüne kadar, hiçbir millî meselemizde bizimle beraber olmayan Rusya bizim kara kaşımız, kara gözü-müz için yatırım yapmıyor. Biraz akıllıca düşünelim. Komünistlerin yalanlarına kananlar da, yalnız Amerikan sermayesinin değil, bütün yabancı sermayenin millî ekonomimiz için yıkım olduğunu anlasınlar.

Son olarak şunu da hatırlatalım ki, bugüne kadar Rusya ile kültürel, siyasi ve iktisadi münasebetlere girmiş olan ve henüz gelişme durumunda olan devletler, Rusya'nın kölesi haline gelmişlerdir. İşte Mısır. İşte Suriye, Irak... İşte Çekoslovakya, Macaristan... Bunlar şimdi kendilerini kurtarmak için çırpınmaktadırlar. Rusya'ya elini veren, gövdesini kurtaramaz. Ekonomik yardımlarla başlayan sızma politikası, arkasından siyasi, kültürel ve ideolojik baskıyı getirir. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin bütün ideolojik mahiyetine karşılık, bizim gibi herhangi bir ideolojiden ve onun politikasından voksun olan devletler çok dayanamazlar. Mesullerden uyanık olmalarını istiyoruz. Azlı milletimizin de kendisine hazırlanan komploları, hangi şekil altında olursa olsun, iyi anlamasını yaldızlı lâflara kanmamasını diliyoruz. Şunu bilmeliyiz ki: Moskof'un sulhu aldatıcı, sükutu kudurgan, politikası hain, yardımı mihnetlidir.

Ey Millet! Kanma, Aldanma!...

Doğu'da Hayvancılığa İndirilen

(Başarafa 6. Sahifede)

bütün iş sahalarında milletimize aynı oyunlar oynanıyor. Yetkili makam sahipleri susuyor. Köylümüzün tek geçim kaynağı hayvancılık her türlü açlık ve tefeciyle başbaşa bırakılıyor. Millet hakkını koruyacak, yarasını saracak bir el bekliyor. bekliyor.

SALGIN HASTALIKLAR HAYVANCILIĞIMIZI TEHDİT EDİYOR..

Salgın hayvan hastalıkları her yıl Doğu Anadolu bölgesinde onbinlerce hayvanın ölümüne sebep olmakta ve halkımızı büyük nisbette sarstığı gibi millî gelirimiz de çürütülmüş olmaktadır. Me selâ heryıl Şap hastalığının vermiş olduğu zarar 50 milyon lirayı buluyor. Millet için büyük bir tirileceği yerde hayvanları kırıp geçiren hastalık gelir kavgası olan hayvancılık ıslah edilip, geliştirileceği yerde hayvanlığı kırıp geçiren hastalıklara karşı en ufak bir tedbir alınmıyor.

Doğu'da hayvancılığı tehdit eden hastalıklar dan bazıları şunlardır:

SIĞIR VEBASI: Bu hastalık siğirlerde görülen öldürücü bir hastalıktır. Bir virüs tarafından meydana gelir. 1. Cihan Harbi ve onun devamı İstiklâl Harbi sıralarında yurdumuzda görülmüş ve büyük kayıplar vermiştir. Daha sonra ki yıllarda Asya memleketlerinde zaman zaman çıkmakta ve Türkiye'ye bu yolla geçmektedir.

Köy ve kasabalarda hayvanları kontrol edecek baytarlar olmadığı gibi doğu ve güney-doğu sınırlarında da herhangi bir sivil tedbir alınmadığından hastalık kolayca Türkiye'ye geçmekte büyük hayvan sürülerinin ölümüne sebep olmaktadır.

SAP HASTALIĞI: Köylerimizde bu hastalığa TABAK adı verilir. Salgın olup çeşitli tipleri olan bir virüs tarafından meydana getirilir.

- a) O Tipi
- b) Satı Tipi,
- c) A Tipi.

Bu hastalık da Asya'da görülen salgın bir hastalıktır. Türkiye Asya ile Avrupa arasında köprü vazifesi gördüğünden hastalık bu yolla yayılır. Yukarıda belirttiğimiz gibi Asya'daki salgın has-

talıkların Türkiye'ye geçmemesi için doğu sınırlarımızda ne bir engel vardır, ne de bir kontrol. Bu sınırlar hastalıklara açık vaziyettedir. Hastalık Anadolu'ya gelir, buradan Avrupa'ya geçerse tahribatı az olur. Fakat Tarım Bakanlığı Trakya Bölgesini Tampon Bölge olarak ilân ettiği için Şap ve diğer hastalıklar Anadolu'ya hapsedilmiş olur.

Hastalık geriye de gidemez. Bu yüzden yüzbinlerce hayvan ölür. Batı Anadolu'nun tampon Bölge ilân edilmesi baytarların Trakya'ya yayılması, suyun önünde bent gibi hastalığın Yunanistan ve Bulgaristan'a geçmesini engellenmiş olur. Hastalık süresince Anadolu'nun her tarafında büyük tahribatlar meydana gelir.

Ordu Düşmanlığının

(Başarafa 7. Sahifede)

tabı 1. Fasil 10. cümle).

Meşru ordu'nun yıkılışını Lenin, 1789 Fransa İhtilaline bağlar ve komün'ün ilk işinin meşru ordu yerine halk ikame etmek olduğunu belirtir. Ayrıca Vladimir Lenin, sosyalist olduğunu söyleyen bütün partilerin programlarında ilk maddeyi meşru ordunun tasfiyesi olduğunu itiraf eder.

«Komünin ilk kararnamesi.. sürekli ordunun ortadan kaldırılması ve onun yerine silahlanmış halkın konması oldu.

Bu talep, şimdi sosyalist olduğunu söyleyen bütün partilerin programlarında yer alıyor.» (Devlet ve İhtilal Shf 56)

Yine Lenin, sürekli orduyu asalak olarak vasıflandırmaktadır. Türkiye komünistleri, Lenin'in bu talimatına uygun olarak meşru ordumuza yönelttikleri saldırılarına, aralıksız devam etmektedirler. Hatırlanacağı üzere Sıkıyönetim mahkemelerinde askeri hakimlerin onurlarıyla oynanmış, Ant dergisi bütün ordu subaylarını kapitalistlikle itham etmişti. Bütün bu acı tecrübelerden ders almak gerekliliğini izaha lüzum yoktur.

Millî Mücadelemizin STRATEJİSİ

— 8 —

1 — Beynelmîl Sionizmin mali gücü yukarıda tahlil edilmişti,

2 — Doktrin ve sistemlerin istismarı: Beynelmîl gizli teşkilâtlar, Demokrasi milliyetçilik ve sosyalizm doktrinlerini ya kurmuş, yahut istismar etmiştir. Dünya kuvvetleri muvazenesi ve menfaatleri yönünden bu nazariyelerden birini canlandırarak ve istismar etmek beynelmîl sionizmin politikasıdır. Amerika gibi doğusunda hürriyetçi olan bir memlekette liberalizmin, tarihinin başlangıcından beri otokrasi ile idare edilen Rusya da Totaliter Komünizmin yine tarihi ile milliyetçiliği teşekkül eden İngiltere'de Liberalizmin ve milliyetçiliğin istismarını yapmıştır.

Bu tahlil şu enteresan gerçeği ortaya çıkarır. Sol sistemler ve doktrinler, objektif olarak ne kadar mantıklı görünürlerse görünsünler emperyalizme mani olamazlar. Emperyalizmi:

a — Gerçek emperyalizm,

b — Maske emperyalizm, olarak ikiye ayırmalıdır. Gerçek emperyalizm, doktrinler, sistemler ve ırkları sömürür. Ve bunu doktrin ve sistemlerin (maskelerin) arkasına saklanarak gerçek emperyalizm istismar eder. En büyük hisseyi gerçek emperyalizm alır. Emperyalizmin maskesi olan teşkilât mensupları (Masonluk, Komünist Partileri ve benzerleri bazen bir devlet (Amerika, İngiltere ve Rusya gibi) bazen bir ırk (Rus ırkı gibi) hisselerine düşen kârları paylaşırlar. Ancak, emperyalizmin ortağı maskesi olan teşkilâtlar bir müddet sonra lağvedilecektir. Emperyalizmin maskesi olan devlet ve ırklar da tasfiye edilecektir. Zira, Sionizm, kendisine muhalefet edebilecek nisbette güçlenen teşkilât, millet ve devleti kendi menfaatine muhalif görür. Napolvon'un, Almanya'nın, İngiltere'nin oynadığı tarihi roller buna misaldir. Hakikatte gerçek emperyalizmin maskesi ve maşası olmak hiçbir millete devamlı bir geçim yolu temin etmez.

Beynelmîl Yahudiîk, maskeli teşkilâtlar ve emperyalizmin maskesi doktrinler vasıtasıyla milletlerin politikasına hâkim olur. Milletlerin siyasi kültürel, askerî, ve iktisadî gücü, milletlere rağmen kullanılır. Bu hal gerçek emperyalizmin milletleri politikasına âlet etmesi demektir. Vietnam, Kore savaşları, değişik milletlerin maddî ve manevî güçlerinin yıkılmasına, milletlerin idaresinde daha çok tesir kazanmasına ve malîyesini daha çok güçlendirmesine yaramaktadır.

Böylece, milletlerin gerçek uyanışına, bizzat iktidaları mani hale getirilmekte ve bunlar bizzat devletleri veya uşak devletler vasıtasıyla ezilmektedir.

Türk ezilme imhası (Türkistan, Kafkasya, Anadolu ve Balkanlar.) Alman ırkının imhası, ırkların imha plânının tatbikidir. Bu milletler, değişik milletlerin eliyle zulme uğratılmışlardır. Uşak emperyalizm, gerçek emperyalizmin askerî ve hizmetçisi olarak çalışmaktadır.

Ancak bu gerçek emperyalizm muhtelif milletlerce ya anlaşılmış ya da anlaşılmak üzeredir. Zira bütün milletleri yalanla, gavri insanî vaadlerle aldatamaz. İnsan ile gavri insanî ideolojiler ve teşkilâtları arasındaki savaş, gerçek emperyalizm aleyhine neticelenecektir. Tarihin dikkatle incelenmesi insan ve eşyanın kanunîyetinin bilgisi, tarihin akışının ZARURİ SURETTE milletlerin kurtuluşuna doğru gittiğini gös-

terir. Önümüzdeki çağ, milletlerin gerçek kurtuluş çağıdır.

Bu umumî izahattan sonra, milletler üzerindeki gerçek emperyalizme geçebiliriz. Şu hakikat unutulmamalıdır ki, bütün milletlerin umumî temayülü, şuurlu veya şuursuz bir halde sion aleyhtarlığıdır. Bu realite, değişik şekillerde ortaya çıkar ve çıkmaktadır. Ancak bu reaksiyonlar, ehliyetli ve şuurlu bir kadronun eseri değildir. Ve insanlığı huzura kavuşturan bir ideoloji şekillenmediğinden bütün milletler geçici olarak mağlup bulunmaktadır. Ehliyetli bir kadro ve gerçek bir ideoloji, bütün milletlerin kurtuluşunun tek teminatıdır.

AMERİKA

Coğrafi bölümü itibariyle Amerika kıtası üç bölüme ayrılır: Irkî karakteri yönünden bu ayrılış iki bölümdür: Anglo-Sakson menseli devletler, Lâtin menseli devletler. Dini görünüş bakımından ise Katolik ve Protestan görünümündedir.

Şu hale göre Protestan ve Anglo-Sakson menseli Amerika kıtası devletlerini önce incelememiz gerekmektedir.

A — Protestan ve Anglo-Sakson Amerika kıtası devletleri:

1. Amerika Birleşik Devletleri,
2. Kanada.

I — AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ :

Ekseriyeti Anglo-Sakson asıllı beşerî kadro teşkil etmektedir. Sonra Alman, Lâtin, (Fransız, İtalyan) menseli gruplar da Amerikaya gelmişlerdir.

Yahudiler. Newyork Şikago, Sanfransisko, gibi büyük şehirlerde mühim bir ekseriyet temin etmişlerdir.

Bazı yerlerde zenciler ekseriyettedir.

Amerika, eyaletlerle idare edilir. Her eyalet küçük bir devletçiktir. İç işlerini ta yinde serbesttir. Dış politika, Askerlik gibi meselelerde merkeziyet sistemi caridir.

AMERİKADA DİNİ BÖLÜNÜŞ

a — Hristiyanlık

b — Musevilik

c — İslamiyet

a — HRİSTİYANLIK:

Protestan mezhepleri kuvvetlidir. Bu mezheplerde katolik aleyhtarlığı vardır. Protestanlık muhtelif nevîlere ayrılmıştır.

a — Anglikanizm

b — Anabaptizm

c — Prespiterizm

d — Ruritenizm

e — Protestanlık

Russelistler - Yahovacılar. Bu mezheplerde, İncil tefsirleri Tevrat'a göre yapılmaktadır. Muhteva itibariyle Tevrat'ın tesirleri hâkimdir.

Avrık teşkilatlarında büyük ölçüde (yahudi) asıllı lider bulunmaktadır. Puriten ve Yehova şahidleri teşkilatlarında ya hudi kültürü ve politikası barizdir.

Bu teşkilatlar, İslam memleketlerinde ve diğer memleketlerde yahudi öncülüğü yapmaktadırlar. Kiliselerin, bütün mensupları elbette bu politikaya vakıf değildir.

B) MUSEVİLİK

Amerika'da mali kültürel, siyasi yüksek bir hakimiyet kurmuştur. Dini teşkilat itibariyle çok kuvvetlidir. Yahudi kültür eğitimi, ve yardımlaşma teşkilatları sıkı bir merkeziyete ve kontrole tabiidir.

Maskeli yahudi teşkilatı olan masonluk, Amerika'da iktidardadır, denebilir.

Bu iktidar, Amerikanın gerçekten büyük gücünü kendi politikasına âlet etmektedir. Amerikanın her şehrinde mevcut locaları vasıtasıyla mali, siyasi ve kültürel bir despotluk kurmuştur.

Sanayi tesislerinin büyük bir kısmı, okulların büyük bir kısmı (Amerikada üniversite hususidir.) kontrolü altındadır. Basını yine maskeli veya maskesiz teşkilatları ile kontrol etmektedir. Ve Amerikan efkarı umumiyesi kontrol edilmektedir.

Ancak, bu kontrollere rağmen, siyasi hürriyetin varlığı parlamentoya, Emniyet Teşkilatına Amerikan milliyetçiliğinin gir mesine mani olamamaktadır.

İSLAMİYET:

Henüz zayıftır. Ve zencilerden bir azın lığa dayalı gibi gözükmektedir. Fakat zenci müslümanlığı, gerçek islamdan şimdilik uzak oluşu sebebiyle bir ırkî inhisar tesis etmesi sebebiyle Amerika'da yapıcı ve uyarıcı bir güç olmaktan uzaktır. İrci taassubunu reddeden, alemsümlü görüş aksettiremediğinden, Amerika'da İslam aleyhtarı bir hali de takviye etmesi tehlikesi vardır. İslamın bu tanımaz tatbikatı, İngiliz - Yahudi oyunudur. Zira Amerika'daki İslami hareketin liderliğini Kadiyani teşkilatı yürütmektedir.

D — AMERİKAN MİLLİYETÇİLİĞİ

Çağımızda halkın politik meseleleri bir dereceye kadar takip etme imkânı, milliyetçilik akımının kuvvetlenmesine imkân hazırlamıştır. Milletler ve münevverleri, milli meselelere dikkatlerini imkân nisbetinde toplayabilme, imkânına kavuşmuşlardır.

Yahudiliğin otokrasileri yıkarken, halk kitlelerinin ve milletlerin kazanabildiği imkan bu olmuştur. Cemiyet, devlet ve millet meselelerinin tetkiki moda olmuştur.

Bu imkânlardan en geniş istifadeyi bazı milletler yapmışlardır. Amerika bu konuda en ileri bir memleket olmuştur. Denebilir ki Amerika'da sion aleyhtarı kuvvetli teşkilatların varlığı, antikomünist ceyan halk kitleleri, mali çevreler tarafından desteklenmektedir. Bu bakımdan Amerikan milliyetçisi gerçek milliyetçiliğe dönüşebilir. Anarşist ve Antikomünist Amerikalı milliyetçilerin, devlet iktidarında zaman zaman görülmesi cerevanın çok kuvvetli imkânları olduğunu gösterir. Müs takil gazeteleri, teşkilatları (açık-gizli) olan ve bir kısmı silahlı olan bu akım kuvvetli bir milli direnişin ifadesidir. Ancak, Amerikan milliyetçi hareketi şu zaafırları bünyesinde taşımaktadır:

a — Kitlelerin ihtiyacına cevap verilecek, adil, haklı bir ideoloji yoktur. Judeo-Grek kültürünün ördüğü ağı içerisinde sakat nazariyelere dayanarak, bir ideoloji inşa etmek mümkün değildir. Amerikan milliyetçi hareketi bütün maddi ve psikolojik gücüne rağmen, maskeli sion ideolojilerini yenemez. Zira sionizmle savaşırken ya sakat hristiyan ideolojisine yahut en azından sakat ırkçı ideolojilere dayanmaya mecbur kalmaktadır. İslamı tanımamak Amerikan milliyetçi hareketinin zaafıdır.

b — Sionizmle nasıl mücadele edileceğini bilen ehliyetli bir kadro bulunmaması. Bu doktrin zaafından stratejik zayıflık tan ve politik ehliyetsizlikten doğmaktadır.

(Devamı Gelecek Sayıda)

YENİDEN MİLLÎ Mücadele

ideolojiler kavgasından akisler

Savcı Doğan Öz'ün

Akıbeti

Konya'da bir savcı yardımcısı vardı. Elindeki bütün yetkileri Mücadele Birliği ve Konyalı Millet Evlâdları aleyhine kullanan; kanunları, milletin kurtuluşu için çırpınanları ezmeye alet eden bir savcı yardımcısı...

Mücadele Birliği Aleyhtarlığı

Mücadele Birliği'nin Kayseri olayları ile ilgili bildirisini bahane ederek milletin yegâne ümidi olan bu teşkilâtın mahkeme kararıyla kapatılması için dava açan; TÖS Genel Merkezinin, bu davanın açılması sebebiyle memnuniyetini ifade ve davaya müdahale talebi mahiyetindeki telgrafını bir iddianame yaparak mahkemeye sunan; hatta diğer iddianamelerinde dava konusu bildiriye cevap verirken, sanki TÖS'ün avukatı imiş gibi TÖS'ün meşruiyetini savunan, görevini unutan bu savcı yardımcısı solun ve sosyalizmin hayranı idi.

İddianameleri, Cumhuriyet ve Akşam gibi kozmopolit ve gayri millî basın organları tarafından mahkeme kararı kadar gerçekmiş gibi takdim edilmiş, böylece müfterilerle kızıl teşkilâtlar memnun edilmiştir.

Lions Klübün Baskısı

Böylece, devrimcilik adına kapitalist iktidar unsurlarının, masonların, Konya'daki Lions Kulüp çevrelerinin baskılarına âlet olarak Mücadele Birliğinin can düşmanı olan bu özel arabalı devrimci savcı bazı enteresan hadiselerin faili olarak ta kendisini göstermiştir.

28 Şubat 1 Mart hafta tatilini değerlendirmek için ar kadaşları müteveffa hakim Kemaleddin Baykam ve müteveffa Avukat Yılmaz Erdoğan ile birlikte, bilahare bir kaza neticesinde müteveffaların içinde öldükleri araba ile (araba avukatıdır) Silifke Taşucu'na giden savcı orada molo tof atış talimi yaparken bombanın elinde patlaması sebebiyle yaralanmıştı. Hadisenin duyulmasından korkarak teda visini orada yaptırmadan doktor için Mut'a giden bu acemi gerillacı, hadise yeri köylüleri tarafından Yüksek Savcılar Kurulu'na şikâyet edilmiştir.

Militan Savcı

Daha önceleri Afyon'un Çay kazasındaki bir konuşmasından dolayı, komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla takibata da uğrayan mezkur savcı, komünist çevrelerce «Militan Savcı» adıyla tanınmakta ve methedilmektedir.

Türk Adliyesinin şerefli ve ulvî bünyesi içinde nasıl kalabildiği merak konusu olan bu şahıs son tayin kararından nasibini alarak Karadeniz sahilindeki küçük ve şirin bir Anadolu kasabasına savcı yardımcısı olarak nakledilmiştir.

Millet düşmanı bir gazetenin «Sürgün» diye vasıflandırdığı bu nakil millî bir davranış olacak olan «Tard» şekline tahvil edilmedikçe neresi olursa olsun bu savcı yardımcısının bulunacağı yerlerde millet evlâdlarının çektikleri ızdırıp artacak, ancak, bu durum milletin mücadele azmini kuvvetlendirip, iradesini bileyeceği ve milleti uyandıracağı için, milletin kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşmasının vasıtası olacaktır. Millet mutlaka kurtulacak, millet düşmanları kahrolacaktır.

BULGARISTAN'DAN YARDIM ALINMAZ

Süleyman Demirel, geçtiğimiz hafta içerisinde Bulgaristan'a yaptığı resmi ziyaretten dönmüştür. Yayınlanan ortak bildiride müsbet neticeler alındığı ve müzakere edilen konularda mutabakata varıldığı belirtilmektedir. Ortak Bildiri, Kıbrıs ve Vietnam meselesini, Birleşmiş Milletler, nükleer silâhlar, Avrupa'nın güvenliği gibi meseleleri, ticari ve kültürel münasebetleri ihtiva etmektedir. Bütün bu konularda

**Efellerin
iddiası:
El-Fetih
Komünist
Değilmi!**

Diyarbakır'da Tıp Fakültesi'ni ve daha birçok resmi daireyi havaya uçurmak üzere 1. ken silâh ve patlayıcı maddelerle birlikte yakalanan El-Fetih yetiştirmesi 11 anarşist, serbest bırakılmıştır. Bilindiği gibi Ürdün'deki komünist gerilla kamplarında eğitim gören ve şubat ayında kaçak olarak Türkiye'ye giren bu anarşistler 8 aydır tutuklu bulunuyorlardı. Tahliye kararı Diyarbakır 1. Ağır Ceza Mahkemesinde iki saatlik bir duruşmadan sonra verilmiştir.

Duruşma sırasında Dışişleri Bakanlığından gelen bir yazı okunmuştur. Yazıda; El-Fetih teşkilâtının komünist olmadığı, İsrail'i Filistin'den çıkarmak için mücadele eden millî (!) bir teşkilât olduğu belirtilmiştir. Mahkemece kuvvetli bir delil sayılabilecek bu manidar yazının Dışişleri Bakanlığına yazılması çok düşündürücüdür. Bir millet ve memleketi bölücü mahiyet taşıyan hiç bir hareket millî olamaz. Hele hele başında hergün Pekin ve Moskova gezileri yaparak, büyük babalarına danışan Yahudilerin bulunduğu bir teşkilât, asla millî değildir. Y. Arafat'ın bir yahudi olduğu, Dr. George Habbas'ın ise bir hristiyan olduğu ortadâven millîlikten bahsetmek gülünçtür.

Dışişleri Bakanlığı'nın resmi açıklaması bizleri iki husus üzerinde düşünmeye sevk etmektedir. Ya diplomatlarımız arasında marxist görüşte olanlar vardır. Ya da Arafat ve Habbas'ın kimliğinden bihaberdirler. Birinci şık ihanet, ikinci şık ise aczi ifade eder ve hariciye mesleği ile hiç bağdaşmaz.

Bulgaristanla Dostluk Millete İhanettir

mutabakat elde edilmiştir.

Demirel'in ziyareti 21 Mart 1968 yılında Bulgar Başbakanı Todor Jivkov'un beraberindeki heyetle yaptığı Türkiye ziyaretini lade mahiyetindeydi. 1968 yılında Todor Jivkov Türkiye'ye geldiğinde «Göç Anlaşması» imzalanmıştı.

Göç anlaşması Bulgaristan'daki Türklerin, Türkiye'ye göçmelerini temin edecekti. Türkler niçin göç ediyorlardı? Bulgaristan'daki komünist idare zulm ettiği için değil mi? Bizim hariciyemiz, Bulgaristan'daki Türklerin emniyetini orada koruyacaklarına, onları Türkiye'ye göç ettirmekte ve burada perişan bir duruma düşürmektedir. Gelirken getirdikleri sadece meslek araçlarıdır. Bunun dışında servet ve zenginlikleri teslim edilmemektedir. Göç anlaşmasında bulunan şartlar da buna müsait değildir. Şartlardan bazıları:

1— Bulgaristan'da ferdi mülkiyete tabi olmayan tarım aletleri getirilemeyecektir.

2— Bulgar hükümeti tarafından kamulaştırılan gayri menkullere ileride bir ödeme yapılacak olursa, bu göçmenler bu ödemeden aynen Bulgar vatandaşları gibi yararlanabileceklerdir.

Bulgaristan'a hakim olan komünizm, kardeşlerimizin mallarını ellerinden almış ve Komünist Partisinin emrine vermiştir.

İşçiler Rıza Kuas'a Böbrek Vermiyor

Londra'daki Saint Paul hastanesinde, işe yaramayan böbreklerinin değiştirilmesi için, Türkiye'den böbrek bekleyen Rıza Kuas'a maalesef (!) böbrek gitmemiştir. Komünist basının şişirme laflarla verdiği haberlerin bir aslı çıkmamış, Akşam, Cumhuriyet gibi gazeteler ve diğer komünist mecmualar, bütün işçilerin böbreklerini Londra'ya postladıklarını yazmışlardı. Ama hâlâ Rıza Kuas böbrek bekliyor. Türkiye'den ne gelen var ne giden. İşin enteresan tarafı, Rıza Kuas'a böbreğini verecek bir komünist de çıkmadı. Şimdi sorulmalı bu adamlara: Siz yoldaşlarımızı böyle mi düşünüyorsunuz? Adamcağıza (!) acıyın biraz. Yoksa ölecek.

Türkiye'de yoksa Rusya'ya ısmarlayıverin. Belki onlar gönderirler. Çünkü Türkiye'de komünist işçi yoktur.

Bugün Türkiye'de servet ve zenginliğimizi vurgunlarla ele geçiren Yahudi, Rum ve Ermenilere aynı metod uygulanırsa ve malları devletçe alınsa, acaba dünyanın durumu ne olur. Lozan Anlaşması elimizi kolumuzu bağlamaz mı? Aynı haklar bizim kardeşlerimizle niçin verilmiyor da göç etmeye mecbur tutuluyor.

Demirel'in esas halletmesi lâzım gelen mesele budur.

Halledilecek meseleleri halledelim, dostluk daha sonraya kalsın Bay Demirel! Beylik laflarla milleti uyutmayın.

Robert Kolaj Geleneği Devam Ediyor

İlk defa 1863'de Bebek'te küçük bir evde faaliyet gösteren Robert Kolaj bir müddet sonra binlerce metrekaarelik arazi üzerinde hristiyan ve Bulgaristan'a komiteci imal ve itilâfne başladı. Şimdi ise komünist yetiştirmekle meşgul. Hatta onlara burs bile vermektedir.

Bu özel okulun «Mühendislik ve İktisat» bölümünü teğkil eden yüksek kısmının kapatılacağı bildirilmiştir. Yerine bir «Fatih Üniversitesi» açılacağı sayılları doluyor. Tabii bu sadece bir kamuflaj. Demiz Fatih'in ismi arkasında hiyanetler devam edecek. Türkiye'de gayri millî kültür sökülüp atılmadıkça, eğitim sistemi değişmedikçe, gâvurun laboratuvarı ne işe yarar ki? Biz eğitimin millileştirilmesini istiyoruz. Yoksa Hristiyanlaştırılmış mühendis, komünist iktisatçı istemiyoruz.

Tarihimizin ve millî değerlerimizin gayri millî azınlık tarafından istismarına ait misaller pek çoktur. Unutulmamalı ki, Türk çocukları banyolarda anneleriyle birlikte hunharca katledilirken, Beyoğlu'nda, Nişantaşı'nda, Harbiyede karışık kuran gayri müslimler, Türk'ten fazla Türk görünmek mecburiyetini hissetmiş, evinin her penceresinden Türk bayraklarını sarkıtmıştı. Salamon olan ismini «Samî» Yako olan adını «Yakup» diye değiştirmiş, yine gizlenmişti. Ama aynı azınlık, Averof'un gülleleri İstanbul'u döverken ellerinde Yunan bayrakları ve Konstan'in resimleri olduğu halde, sevinç çılgınlıkları atmıştı. O günleri unutmadık ve unutamıyacağız...